

Федько, прибулець з інтернету Сергій Гридін

Розділ 1

В одному невеличкому містечку жив собі серйозний хлопчак досить поважного (як він сам вважав) віку. А було йому не мало не багато — аж 9 років, і називався він Сашко. Друзі ж кликали його «Біленький», тому що він мав м'яке хвилясте біляве волосся, яке дуже не любив. А ще як мама «гарно» зачеше після ванни! Сашко ховався у коридорі й куйовдив собі прилизаний чубчик, щоб надати йому «нормального» вигляду.

Отже, лежав цей самий Сашко на ліжку і з сумом поглядав у вікно. А сумувати було чого: сьогодні надійшов останній день зимових канікул, і завтра треба йти до школи. І хоч Сашко дуже скучив за своїми друзями-однокласниками та розумів, що вчитися треба (бо інакше, як каже тато, будеш усе життя коровам хвосту крутити), веселіше від цього не ставало!

Так добре на канікулах! Хочеш — дивишся телевизор, хочеш — спиш до обіду. Батьки на роботі, приходять аж увечері, своєму великому і розумному сину довіряють на всі сто, а тому можна займатися чим душа забажає! А завтра — зась. Знову уроки, виховні години, додаткові заняття! Е-е-е-х!

Біленький ще раз подивився у вікно, а тоді пройшовся поглядом по кімнаті. Він згадав, що вчора увечері мама наказувала йому прибрати у себе, та, на його думку, все тут було на своїх місцях. Боксерські рукавички висіли на бильці ліжка, плакати знаменитих футболістів прикрашали стіну, компакт-диски з новими та не дуже іграми були розкидані по всій кімнаті, розкрита книжка чомусь лежала під кріслом. Сашко ногою згріб усе, що було на підлозі, під ліжку і, задоволений результатом прибирання, ввімкнув свій улюблений комп'ютер.

«Ех, — подумав він, — хоч в останній день натішусь! Награюсь аж до наступних канікул».

Комп'ютер тихенько загув, завантажуючи свої електронні мізки.

Біленький ставився до свого помічника якомось навіть по-братському, як до живої людини. Хлопчик часом розмовляв з ним, коли нікого не було вдома, а дуже хотілося з кимось погомоніти. Він називав його ласкаво «моя Залізяка». Комп'ютер у відповідь мовчав, підморгував лампочками та відсвічував монітором. Але все одно Сашкові було вже не так самотньо!

— Пограю трохи в футбол, — вирішив хлопчик, — а потім поїм. Що там мама смачненького приготувала?

Біленький підвівся зі стільця і пішов на кухню оглянути «фронт робіт». Він відкрив холодильник, узяв шматок ковбаси і знову подався до кімнати.

— Ой-ой-ой-ой! — почув він голосне волювання.

Сашко здригнувся, ковбаса ледь не стала йому поперек горла. Він обережно прочинив двері й зазирнув у щілинку.

У кімнаті не було нікого, а дивний звук ішов від Залізяки.

— Щось із комп'ютером, — подумав хлопчик і навшпиньках наблизився до столу, де стояв його вірний друг.

— Ой-ой-ой! — знову почулося з-за системного блоку.

«Видно, звукова карта глючить», — подумав Біленький.

Він знав дуже багато мудрих комп'ютерних слів. По-перше, його тато працював на серйозній фірмі і займався дуже важливою роботою — «писав» програми, як він сам казав, для якоїсь великої контори. По-друге, Сашко любив ходити на додаткові заняття з інформатики, які в них у школі проводила молоденька симпатична Галина Петрівна.

Підійшовши ближче, хлопчина злякано заглянув за стіл і відсахнувся! На нього дивились очі якогось дивного створіння. Це було щось середнє між великим черв'яком та поросятком. Істота мала чотири коротенькі лапки, маленький хвостик, велику голову, схожу на драконячу, але з поросячим рильцем. Спина в неї була різнокольорова, причому ці кольори щосекунди змінювались.

— Ой, де це я?! Що зі мною?! — кричало створіння, лежачи на спині та розмахуючи лапками. — Мамо, куди це мене занесло?! Знову всіма покинутий і забутий, знову на чужині, у вигнанні. Ой же ж я бідний, ой же ж нещасний!

Незважаючи на переляк, Сашкові стало смішно.

«А він наче симпатичний, хоч і галасливий», — подумав хлопчик.

Він узяв із пенала добре нагострений олівець і штрикнув страховисько в бік.

— Ти чого штрикаєшся? — закричало створіння, набравши загрозливої фіолетової барви. — Тобі хто на це право дав? Таке велике одоробло виросло — і на маленьких олівця піднімає! Та ти знаєш, з ким маєш справу?

Чудовисько надулось, як куля. Щоки в нього стали великі-превеликі. Складалося враження, що воно ось-ось лусне і зафарбує всі стіни у фіолетовий колір. Сашко аж відступив про всяк випадок!

— А я оце якраз і хотів дізнатися: хто ти? А то лежиш тут на моєму столі, кричиш! Тобі на це теж ніхто права не давав.

Хлопчик намагався говорити строго — так мама розмовляла з ним, коли він (дуже-дуже рідко!) приносив зі школи нехорошу оцінку.

Чудовисько набрало салатого відтінку, трохи здулось і вилупило на Біленького великі булькаті очі.

— Я... я... — якось уже знічено прошепотіло воно, — я страшний комп'ютерний вірус, і ти маєш мене боятися.

На заняттях Галина Петрівна говорила про віруси, і Біленький знав, що вони дійсно можуть бути небезпечні для Залізяки. Тому тато завжди вчив його перевіряти мізки комп'ютера за допомогою антивірусних програм.

— Ах ти ж, заразюко! — скрикнув Сашко, і рука його мимоволі потягнулась до тенісної ракетки, яка так доречно опинилась на моніторі. — Я ж тобі зараз такого, чосу дам — забудеш, як шкодити. Млинець із тебе зроблю!

Створіння враз пожовтіло і заскиглило:

— Ой не бийте мене, ой не бийте! Та я ж більше не буду нікого зобиджати. Так я ж від природи хороший! А як не бити, то стаю ще ліпший.

Від сміху рука хлопчика опустилася.

— Та звідки ти таке взялося? Як тебе хоч звати?

Чудовисько трохи заспокоїлось, порожевіло і розповіло свою історію.

Колись він дійсно був звичайним собі комп'ютерним вірусом, яких тисячі живуть у всесвітній мережі Інтернет. Але якось, потрапивши під дію однієї недоробленої антивірусної програми, він набув здатності виходити з віртуального світу.

О-о-о! Це було чудово. Вночі, коли господарі комп'ютерів уже спали, він тихенько вилазив на білий світ і літав містами та селами, горами та лісами. Так-так, саме літав! У нього є маленькі крильця, які з'являються, коли він покидає Всесвітню павутину.

Саме завдяки Інтернету Вірус міг потрапити в будь-який куточок земної кулі. Тому подорожував він багато, бачив безліч чудових місць. Але всі користувачі боялись його й намагалися вижити зі свого комп'ютера, тож йому весь час доводилося кудись тікати. Як його звать — він не знає. У кожній країні його називали по-іншому, здебільшого не дуже хорошими словами, які при дітях і говорити не можна. А проте після пам'ятної зустрічі з антивірусною програмою Вірус змінився й почав жити по-новому, він тільки зовні лишився такий негарний (хоч це питання теж неоднозначне), а всередині в нього — добра і ніжна душа!

— Ясно, — промовив Сашко вже не так сердито, але ще насторожено. — Що ж з тобою робити? І виганяти шкода, але ж ти Залізяку мені можеш занепастити!

— Та ніколи, хазяїне! Я ж кажу: нове життя почав, хіба ці чесні очі можуть брехати?

І він знову вилупив свої хитрі-прехитрі очиська.

— Ну добре, — сказав Біленький, — залишайся поки що. А звати я тебе буду Федьком — якийсь ти мені дуже схожий на сусіда нашого з першого під'їзду.

Розділ 2

Федько радісно дивився на Сашку і, як песик, вихляв своїм хвостиком:

— Ти не пошкодуєш, хазяїне. Я тобі... та я тобі... все що хочеш тобі зроблю!

— Та нічого я від тебе не хочу! Ти тільки, будь ласка, мого улюбленого Залізяку не чіпай, — промовив хлопчик і відчув, що від усіх цих переживань у нього не на жарт розгулявся апетит — поглинутий шматочок ковбаси безслідно зник у глибинах шлунку.

Він залишив страховисько на столі і пішов до кухні набиратися здоров'я. Але тільки-но Біленький нагрів собі супчику й зробив бутербродики зі смачненькою рожевою ковбасою, в ту ж мить біля нього опинився і Федько. Цього разу він був блідо-зелений з синіми плямками й жалібно заглядав Сашкові в очі.

— Та ти, бачу, голодний, — співчутливо спитав хлопчик і простягнув йому шматочок хліба.

— Два тижні не їв і не пив, ніхто нічим не годував, тільки труїли антивірусами та переслідували. Отак і помру, самотній і голодний, на чужині!

— Ну годі вже, годі! Давай тобі бутерброд зроблю з ковбаскою.

Сашко відійшов на кілька секунд до холодильника, а коли повернувся до столу, Федько вже доїдав усе, що Біленький наготував для себе. Пичка його була задоволеною, і в цей момент він був дуже схожий на сите домашнє поросятко. Його черевце покоїлося збоку, як окрема істота, очка блаженно блищали, а щоки лисніли від поглинутого.

— Ой, як же ж я втомився, — прошепотів Федько. — Ой яка важка робота — ложку носити до рота...

— Та ж ти навіть і ложки не взяв. Ех ти, вірус нещасний.

— Не встиг! Місяць не їсти — це тобі не двійки зі школи прино...

Зненацька очі у Федька заплющились, і він голосно захропів. Біленький взяв свого нового товариша на руки, заніс до себе в кімнату, поклав на ліжку і турботливо накрив ковдрою. Аж тут пролунав дзвінок.

Сашко відчинив двері і побачив на порозі свого найкращого друга. Петрик не тільки ходив разом з ним до школи, але й жив у сусідньому будинку. Тому дружили вони, як то кажуть, з пелюшок.

Важко уявити, що такі різні люди можуть стати друзями. Сашко був досить високий, непосидючий і швидкий. На фізкультурі він намагався все виконувати краще за інших, брав участь у всіх можливих конкурсах і був перший у самодіяльності.

Петрик же був його цілковитою протилежністю. Він мав невеликий зріст, кругленьке обличчя з носом-картоплинкою, підстрижене коротким їжачком волосся і завжди говорив, що краще помаленьку йти і прийти, ніж швидко бігти й не добігти. Зате Петрик дуже багато читав і мав відповідь на будь-яке питання. У школі його поважали і називали «Професором».

Зараз Професор тримав у руках компакт-диск, і очі його світилися справжнім щастям. У нього не було вдома комп'ютера, тому погратися він міг тільки у Сашка.

Це ще більше зближувало друзів! І ось, тільки сьогодні, тільки на один день він узяв нову гру про піратів і спішив до Біленького, щоб хутчій її випробувати.

Петрик влетів до Сашкової кімнати і з розгону гепнувся на ліжку. Але тим місцем, через яке найліпше досягається виховний ефект, він всівся якраз на Федька, що солодко посапував уві сні.

Вірус з переляку схопився, підскочив до стелі, вдарився головою і впав прямо на руки Професора. Не розуміючи, що з ним роблять, Федько зарепетував як недорізаний:

— Я здаюсь, я все скажу! Гроші у підвалі, у глечичку, коштовності закопані в саду під грушею, а я в дитинстві не слухався тата!

— А-А-А-А-А, мамо! — закричав і собі Професор. — Інопланетянин! Бий його, Сашку, бий чим-небудь! Бо зжере і не подавиться.

Біленький узяв Федька на руки і відскочив до столу.

— Я тобі дам — бий! Ич, моду взяв. Він і так геть затурканий.

Петрик трошки заспокоївся і вже з цікавістю поглянув на прибульця. Вірус набрав загрозливого червоного кольору, ніздрі у нього роздимались, і він весь був схожий на бичка перед коридою.

— Дивитися треба, шановний, на кого сідаєте. Тільки приліг, тільки рідний Інтернет уві сні побачив — як отаке вайло всілося і ну давити! Що ж ви за люди такі?! Один олівцем штрикає, другий задушити хотів... Ех, нема мені щастя!

Обличчя Професора стало буряковим. Він такого ще не бачив! Хто? Що? Справжній Вірус! І в кого? У них із Сашком! От хлопці з класу заздритимуть! І він зручніше вмоستився на ліжку, готовий слухати, звідки ж узявся цей милий Вірусик, який тепер забезпечить їм популярністю до кінця шкільних днів!..

Розділ 3

— Оце так історія! — в захваті прошепотів Професор. — Хто б розказав — не повірив би! Але ж ось він, лежить, розвалився на ліжку, відпочиває.

Тут Петрик згадав про гру, яку все ще тримав у руках, і друзі, миттю забувши про Віруса, відвернулися до комп'ютера.

Хлопці схилили голови над столом і щось зашепотіли, дивлячись, як встановлюється гра. Ось-ось — і вони полинуть у чарівний світ піратів, вітрильників, золота й абордажів.

Федько лежав на ліжку, розкинувши свої коротенькі ніжки та насмішкувато дивився на Залізяку.

— Хіба ж це гра, — не витримав він. — Не вмiсте ви розважатися, ось що я скажу.

— А ти можеш вигадати щось ліпше? Ти, вірус, який тільки все псує і від якого самі проблеми?!

Страховисько якось дивно посміхнулось, поглянуло на друзів, набрало темносинього кольору, надулося і...

* * *

...Сашко розплющив очі, подивився навкруги і нічого не міг зрозуміти. Він стояв на березі моря, та де там моря — це був справжнісінький океан, з великими хвилями та скелями, що схилились над водою. Вдалині гойдався на рейді корабель з білими вітрилами, з гарматами на носі — точно такий, як у підручнику з історії. Тільки цей мав чорний прапор на вершечку щогли.

Біленький озирнувся і побачив, що біля нього стоїть якийсь невідоме створіння, дуже схоже на його друга Професора, але взуте в подерті постолы та вдягнене в якийсь лахміття. Ноги й обличчя його були брудні, як під час літніх канікул у селі в бабуні. Професор, а це був таки він, здивовано крутив головою на всі боки і кліпав очима, які стали завбільшки з чайні блюдця.

— Де я? Хто я? — прошепотів Петрик, повернувся до Сашка і враз розреготався.

«Здурів, — подумав хлопчик. — Ех, шкода втратити такого друга в молоді літа!»

— А що це з тобою? — ніяк не міг заспокоїтися Професор. — Ну в тебе й вигляд!

— Та ти на себе подивись, опудало городне!

— Сам ти опудало! Вирядився, як на карнавал. Піджак, як ото у кіно показували, (як же він називається... у XVIII сторіччі такі носили... забув). Чоботи начистив, голову хусткою зав'язав. Та ще й шпагу начепив, наче пірат якийсь. А шпага, до речі, з чого? В мамі шампура для шашликів вкрав?

— Що би ото я молов? На себе поглянь! Весь обірваний, на ногах — казна-що, брудний, як той дядько, що по смітниках пляшки збирає!

Професор подивився на свої ноги, підніс до обличчя руки, від яких шматками відвалювався бруд, і аж скрикнув.

— Ой-ой-ой, — залементував він. — Що ж то з нами зробилось? А може, це якась масова галюцинація? — (от же розумний хлопець, слова які знає!).

— Оце розваги! Оце я розумію, а то втупить очі в монітор і бігає собі кнопками. А ти посправжньому походи, з піратами повоюй, з гармати постріляй. От тоді й видно буде, чи справжній ти чоловік! — спершу почули хлопці, а тоді побачили на великій плескатій каменюці задоволену пику прибульця з Інтернету. Хазяїн пики (тепер ясного рожевенького відтінку) потягнувся, як кіт, замружив очі та влігся засмагати.

— Ах ти ж жертва антивірусна! Так це ти над нами познущатися надумав! Ну я тобі зараз влаштую показовий бій боксерів— суперважковаговиків!

Петрик надувся як іцик і почав наступати на Федька, розмахуючи руками. Той злетів з каменюки і кинувся тікати, метляючи своїми ніжками та чіпляючись за уламки скель. Тіло його стало перелякано-жовтим. Він волав, наче первісна людина, яку хочуть з'їсти шаблезубі тигри.

— Так ви ж самі хотіли справжню гру! Я Ж ДЛЯ ВАС СТАРАВСЯ! От невдячні! Та я в собі останні вірусні нахили придушив, навіть не поламав і не зіпсував нічого, а ви!..

Професор вражено зупинився. А це ж дійсно чудова пригода, варта двох, а то і трьох найсвіжіших рольових ігор! Хлопці з класу обридаються від заздрощів! Ох ти ж мій маленький Вірусик! Він уже був готовий розцілувати це химерне створіння в його поросячий носик. Лиш одне його непокоїло в цей момент:

— А чого це я обідранець якийсь, а Біленький виглядає як франт? — поцікавився він у Федька. — Чим це я гірший за нього?

Федько вже трохи заспокоївся і насторожено виглядав з-за каменюки. Очі його ще перелякано блищали, але колір поступово змінювався на блідо-рожевий — Вірус приходив до тями.

— А хто мене супчиком годував, хто ковбаскою врятував від лютої голодної смерті? Якби не він, то лежав би я зараз десь під тином одинокий та покинутий! А ти мало що бити хотів, так ще й всівся на мене, мало всі кості не переламав.

— Ну гаразд... Ходімо, подивимось, у що ти нас втягнув, — відвернувся Професор, усе ще ображений на Федька за невдале, на його думку, перевтілення.

Біленький поправив шпагу, яка весь час лізла йому між ноги та заважала ходити, і пішов за другом. Вірус поплентався за ними, не полишаючи скиглити:

— Ну та візьміть мене хтось на руки! Це я в реальному світі літати можу, а у віртуальному — тільки ходити, та й то недовго. А ще ж я місяць нічого не їв!

— Ах ти ж брехун нещасний, — повернувся до нього Сашко. — Ти ж у мене вдома всі припаси повиїдав!

— Так це ж коли було!

— Ну давай, лінивий комп'ютерний хом'яче, лізь на спину! Нехай уже — понесу тебе трохи.

Біленький посадив його собі на плечі, і друзі рушили вузькою стежкою між скелями, яка вела від берега до лісу і ховалася серед дерев*..

— Слухай, Федьку, — несподівано обернувся Професор, — а як ми додому попадемо звідси? Скільки ми маємо тут, як гірські барани, по каменюках стрибати?

— А поки всі рівні у грі не пройдете, не попадете нікуди! Такі правила, хіба ти не знаєш? А от що для цього зробити треба, то навіть і не питайте — не знаю я. Будете самі розбиратись. А я буду сидіти собі на теплій шийці та контролювати процес!

Хлопці переглянулись, і в їхніх очах майнула тінь жаху! Що ж тепер робити, куди йти, як звідси вибиратися? Вони озирнулись навколо. Корабель, що досі стояв на рейді, розправив вітрила і плив до берега. Чайки квилили та літали над ним, шукаючи їжі. На носі судна стояла якась людина, і вже можна було побачити в її руках підзорну трубу, направлену в їхній бік. Людина розмахувала руками і щось кричала. На її крик на палубу вибігло ще кілька постатей, у їхніх руках поблискували шабляки!

— А зараз я би швиденько втікав звідси, — знову обізвався Вірус, відсвічуючи червоним кольором. — Не подобаються мені оті дядьки, які на нас дивляться та залізяками махають! Може, вони просто хочуть нам подарунки передати, але щось вони не схожі на помічників Святого Миколая!

І друзі майже побігли по стежці, ховаючись між дерев від підозрілих незнайомців.

Незважаючи на небезпеку, годі було не зачаруватись навколишньою красою. Високі корабельні сосни росли на кам'янистому ґрунті, тягнучи вгору міцні гілки. А небо — сине-сине, без жодної хмарки. Дуже цікаво було уявляти, що в рідному місті зараз зима, сніг та мороз! А тут — хоч купайся, хоч засмагай (звичайно, якби не ці чужинці, що, судячи з усього, мають намір їх упіймати).

Петрик ішов попереду, а Біленький з вантажем на шії ледве за ним встигав. Професор перечитав дуже багато книжок, і для нього не було секретом, що оті люди, які махали з корабля, — ніхто інший, як справжнісінькі пірати. І це його зовсім не тішило!

Друзі вже досить довго йшли вгору. Федько пригрівся на плечах у Сашка і тихенько похропував. Біленький хвалив себе за те, що багато уваги приділяв спорту. Саме тому він міг нести свій вантаж, не відстаючи від Професора. Тим часом Петрик уже ледве тягнув ноги.

«Ох, — подумав Професор, — це тобі не книжки читати, тут треба мати здоров'я, як у слона, щоб отак бігати».

Він удав, наче наступив на щось колюче, й присів під деревом, тільки й мріючи, щоб прилягти на теплом сонечку та витягнути втомлені ноги.

— Привал! — сказав Петрик, і Сашко теж радо всівся поруч, з полегкістю знявши з шії комп'ютерного монстра та поклавши його під дерево. Той навіть не прокинувся, і лише посіпував уві сні своїми кучими ніжками. Було видно, що Федькові сниться щось дуже приємне. Він зрідка усміхався і ставав ніжного-бузковим, аж мало не пахло від нього квітами.

Розділ 4

Петрик трохи відпочив і, піднявши голову, став оглядатися. Під деревом дуєт похропували Біленький та Федько. Зверху чудернацькі птахи видавали якісь дивні звуки, гули великі волохаті бджоли. Неподалік посеред галявини росли дерева, на одному з яких біліли велетенські квіти. Вони були схожі на квіти магнолії, які хлопчик бачив у Криму, коли відпочивав там разом з батьками. Над цими квітами снували дуже-дуже гарні кольорові метелики, що розмірами більше нагадували пташок, ніж комах.

Професор підвівся й з цікавістю попрямував до галявини — йому страшенно захотілось роздивитися цих створінь зблизька.

Навшпиньках він підійшов до кущів, які колом охоплювали невідомі дерева, й обережненько став крізь них пробиратись. Але раптом хлопець відчув, як земля втекла у нього з-під ніг. Петрик голосно скрикнув і інстинктивно схопився руками за кущі. Він повис у глибокій ямі, не маючи змоги самостійно вибратися нагору.

— Біленький, Федько! — голосно кричав він. — Рятуйте, допоможіть мені вилізти звідси!

Сашко здригнувся, різко підняв голову, але не міг розгледіти, звідки лунає голос. Він встав, подивився під деревом, не побачив там свого товариша і злякано кинувся до кущів, звідки чулось якесь шарудіння.

— Де ти, Петрику! — і собі заволав хлопчик, протискуючись між гілками. Але тут він зачепився шпагою за корінь дерева, зашпортався та полетів головою вперед прямісінько на повислого в ямі Професора. Він зачепив товариша ногою, і вони дружно гепнули вниз. Відірвана шпага боляче вдарила Біленького по нозі.

«Оце так допоміг! — подумав Сашко. — Ну і як же тепер вибратися? А де ж це Петрик?»

Біленький покрутив головою і побачив свого друга — він лежав на землі й тихенько постогнував.

— Слава Богу, живий! — прошепотів хлопчик і кинувся піднімати Професора.

Той важко звівся на ноги, трохи потоптався, відчув, що з ним усе добре і докірливо поглянув на товариша.

— З такими рятівниками Папанін, який на шматку льоду плавав, — він якраз перед цим книжку читав про крижину, що дрейфувала, та героїв-«папанінців», — сам би в воду стрибнув та втопився, аби тільки його не рятували. І що ми тепер робити будемо, так усе життя в ямі і просидимо?

Сашко похнюпився і на очах у нього з'явилися сльози. Петрикові стало шкода друга.

— Ну добре, щось треба придумувати. Має ж бути звідси якийсь вихід!..

— А хто це тут без мене в хованки грає, га? — почули хлопці голос згори. — Не можна було мене розбудити, правда? Ех, люди-люди! Та що ж то з вами за кара Господня?

— Ура-а-а-а-а-а! — заволали хлопці. — Федьку, рідненький, маленький ти наш! Витягни нас звідси! Ми тобі все що хочеш зробимо!

— І бутербродики з ковбаскою зробите?

— І бутербродики зроблю, і супчику нагрію і на комп'ютері дам погратися, якщо обіцяєш не попусвати мої документи! — запевнив Сашко.

— Ех, не життя, а казка! Що б то ще у вас попросити, поки така нагода є?

Хлопці схопили по грудці землі та разом, не змовляючись, запустили у Віруса. Він відсахнувся від ями і закричав:

— А будете кидатись — навіть пальцем не поворухну. Розвернись та піду собі, а вас або пірати знайдуть, або дикі звірі вночі згамають — навіть не помітять!

Друзі переглянулись, підморгнули одне одному і знову стали улещувати Федька.

— Ну що ж ти сердитий такий! Пожартували ми, невже не можна? Будь ласочка, допоможи нам звідси вилізти! Прибулець з Інтернету прибрав поважного лілового кольору, надувся, як кулька, і побіг між деревами, шукаючи якоїсь палиці, щоб простягнути її друзям. Він ще зовсім недалеко відбіг від ями, як зачепився за молоду гілляку. Та спружинила і відкинула Федька, ніби великий м'яч. Він

підлетів у повітря, врізався в кущі, впав на землю та мало-помалу підкотився до краю ями. На якусь мить він зупинився (наче думав: падати чи не падати) і таки впав — прямо на руки Професора.

Хлопці зацікавилися! Все це нагадувало поганий фільм жахів, у якому всі герої обов'язково в кінці помирають. Очі у Віруса були завбільшки з компакт-диски. Федько з переляку позеленів і не міг нічого второпати.

— Догралися! — заверещав він. — От до чого ваша недбалість довела! Тепер усі в цій ямі пропадемо! І навіть ніхто наших кісточок не знайде.

— А чого ж ти під ноги не дивишся? Розігнався, як паровоз! — і собі підвищив голос Петрик, скидаючи з рук розгніваного Віруса.

Той набурмосено відсунувся від хлопців і, надутий як сич, сів в іншому кінці ями — так, що його майже не було видно.

Сашко обдивився навколо. Їхня пастка нагадувала глибоке відро. Стіни були білими, ніби з крейди, місцями кам'янистими, але крутими. Видертися по них наверх годі було й думати! Крізь кущі на дно ями сяло денне світло. Десь там нагорі світило сонце, літали метелики, нехай навіть бігали пірати — але життя йшло своїм ходом! А вони вимушені сидіти в цьому темному проваллі без жодної надії на звільнення.

Професор теж засумував і докоряв собі за те, що пішов дивитися на тих метеликів. Та нехай би вони були найрідкісніші — ми комахами на всій земній кулі! Це ж треба було через дурних комах в отаку халепу потрапити?

— Ой-ой-ой-ой! — почулося з темряви голосіння. — Мамо моя рідненька, навіщо ти мене породила? Чи для того, щоб далеко від Вітчизни померти наглою смертю?! Та ще через кого? Через тих, кого я вважав своїми найкращими друзями!

Це Федько не витримав самовільної ізоляції і почав підвивати, як собака на місяць!

— І що тут за сирена під землею завиває? — почулося з іншого боку. Троє невольників здригнулись від несподіванки і одночасно повернулись на голос...

Розділ 5

...Друзі перелякано вдивлялись у невідомість. Ось з'явився відблиск світла, який неухильно наближався до них. По стіні в їхній бік сунула велика страшна тінь! Хлопцям перехопило дух і ноги їхні задрожали. Федько, забувши про свої «муки», миттю влетів Петрикові на плечі й припав до його шиї. Професор прикрив очі і по— думки прощався з ріднею. Сашко ж відвернувся до стіни і думав, як дорожче віддати своє життя та захистити друзів.

— Так хто тут репетує? — спитало невідоме страховисько, наблизившись до них упритул.

Трійця збилася в купку і боялася навіть поворухнутись.

Аж тут Біленький зненацька крутнувся, підхопив свою шпагу і навмання завдав убивчий удар!.. Лезо просвистіло в повітрі, нікого не зачепивши.

— Чого вітер ганяєш? — спитало щось на рівні Сашкових колін.

Він глянув униз і ледь не впав зо сміху. Оце так страховисько! На нього дивився якийсь дивний гном, увесь білий, наче обсипаний борошном. Вуса у карлика закручувались догори, як у козака Запорозької Січі. Очі його мружились від світла і були маленькими та невиразними. А от вуха! Вони стирчали обабіч голови, як локатори, і, здавалося, жили окремим життям — то враз поверталися наліво, то одне залишалося стояти сторчма, а друге звисало до плеча, а то обидва притискалися до голови і кумедно ворухилися.

Вухань нашішкувато дивився на Біленького, погойдуючи маленьким ліхтарем, від чого обличчя його ставало схожим на маску П'єро.

— Так хто ж тут у моєму домі кричить, як порося недорізане, питаю?

Він обдивився трійцю з ніг до голови.

Видовище було жалюгідне. Лише Сашкові, який усе ще тримав у руках шпагу, переляк зник з очей. Друзі ж його досі стояли замружені й чекали, коли страховисько схрумає їх на обід.

— Ага, — сказав коротун, — а ось і поросятко!

Він сіпнув Федька за лапку, яка аж тремтіла від переляку. Вірус кинувся, як обпечений, підскочив так, що ледь не вилетів із ями, загрозливо надувся і повернувся до незнайомця лицем, готовий — будь— що-будь — дати відсіч.

— А за поросятко відповиси! — закричав Федько і тут побачив ворога.

У світлі ліхтаря Вірус став рожевим у крапочку і почав голосно сміятися.

— Ха-ха-ха, оце-то так! Професоре, не обертайтесь, а то невідоме велике страшне чудовисько враз пообідає Вами! — глузливо заголосив Федько.

— Та не кричи вже! — зупинив його Біленький.

Петрик теж поволі відкрив очі, подивився на вуханя і полегшено зітхнув: поживемо ще!

— А ти хто? — обережно наближаючись до карлика, спитав Професор.

— Крейдяник я, живемо ми тут, — спокійно відповів невідомий, тріпнув вухами і розповів друзям дуже цікаву історію.

Виявляється, що на планеті Земля є зовсім інший паралельний світ, у якому живуть підземні створіння. Під великими містами та маленькими селами, під лісами та луками існує безліч ходів, по яких можна потрапити в будь-яку точку планети. Налаштувавшись на потрібну хвилю, підземники можуть спілкуватись одне з одним на дуже великій відстані лише силою думки. У них навіть транспорт свій є і тунелі-дороги спеціальні!

Крейдяник притиснув вуха до голови і гордовито показав на якусь маленьку дощечку, що висіла у нього на поясі.

— А це — мій «Мобізем-2010», — сказав він. — Такий ще заробити треба, його не кожному дають! На ньому я і подорожую!

Місце, в яке так несподівано потрапили хлопці, називалося «Місто Підземних Копачів». Усі його мешканці працювали як бджоли, видобуваючи з глибин корисні копалини та витягаючи їх ближче до поверхні, щоб людям легше було їх знайти. Найкращим працівникам і дарували «Мобіземи».

— Але в мене найостанніша, найновіша модель! — похизувався вухань. — Знаєте, як ганяє!? Не встигнеш оком змигнуть — а вже хтозна-де! От давайте, давайте спробуємо! Чи ви боїтеся?

Він відчепив дощечку від пояса, вона дивно затремтіла, зависла в повітрі і подовжилася так, що тепер на ній могли зручно розташуватися четверо пасажирів. Крейдяник вмовився спереду і махнув рукою, запрошуючи друзів приєднатися до нього.

Сашко негайно стрибнув і сів за спиною у вуханя. Професор помаленьку підійшов, насторожено обдивився незрозумілий пристрій і, тяжко сопучи, всівся за Біленьким, міцно схопивши друга за плечі.

Вірус топтався на своїх коротеньких ніжках, не наважуючись наслідувати хлопців.

— Щось підозріла ця штука якась! А як воно їздить? У неї хоч гальма є?

— Давай залазь, боягузе нещасний! А ще кричав: «Я страшний, мене всі бояться!» — промовив Сашко, нахилився, підняв Федька і посадив між собою та Професором.

— Ну що, поїхали, гості неждані! — обернувся коротун. Він щось тихенько прошепотів, поворушив вухами, і дивна машина зірвалася з місця.

Крейдяник не перебільшував: швидкість дійсно була шаленою! А ще як врахувати, що рухались вони в повній темряві! Куди там тим американським гіркам.

Сашко в захваті тільки поойкував на особливо крутих поворотах. Професор заплющив очі, ще міцніше обхопив товариша і не видавав ні звуку. Вірус же верещав на одній ноті весь час, поки вони летіли. Так що їхня подорож нагадувала виїзд пожежної машини на екстрений виклик.

І ось за якусь мить перед ними зажеврило світло, а ще через секунду вони вилетіли на поверхню, де їх чекали тепле сонечко та ласкавий вітерець.

— Ну як? — повернувся до них Крейдяник. — А це ще я не на всій швидкості їхав. А якби ще форсаж врубав!?

— Не треба форсаж! — кинув Петрик, тяжко злізаючи з «Мобізема». І так ледь не з надзвуковою летіли, я мало заїкатися не почав!

Задоволений Сашко потягувався, як кіт. Він був би радий кататися так хоч цілий день! Ех, таку би штуку додому, та в школу на ній їздити! От би всі хлопці заздрили.

Біленький уявив, як він на всій швидкості підлітає до школи, різко гальмує, з форсом злазить з машини, а всі дівчата (особливо Марічка Петренко!) стоять у вікнах з відкритими ротами і проводжають його повним захвату поглядом.

— Ой, як мене нудить! — сказала в його мріях Марічка якимось чужим голосом... Хлопчик відігнав від себе солодкі видіння і побачив Федька, котрий набув темно-зеленого кольору і лежав під деревом, тримаючись лапками за надутий животик.

— Якісь нічні перегони по каналізаційних тунелях! — шепотів він. — Ой, як мені погано! Погубити мене хочуть, смертоньки моєї бажають!

Крейдяник усміхнувся, помахав правим вухом, щось пошукав під деревом і простягнув Вірусу шматочок сухої кори.

— Ось, їж! За хвилину будеш як новенький. Тільки багато не бери, бо якщо переїсти, то може стати ще гірше, — загадково промовив він.

— Куди вже гірше! Давай! Навіть якщо я зараз антивірусну програму проковтну — гірше вже не буде.

І Федько, скривившись, з'їв маленький шматочок. Минула буквально секунда, і його почало якось дивно роздувати, аж поки він не перетворився на таку собі надувну кульку з іскристими очками та рухливим поросячим носиком. Та вже наступної миті кулька видала не дуже пристойний звук, здулася, й Вірус повернув свою подобу. Він полегшено зітхнув і вдячно подивився на вуханя.

Той з любов'ю оглянув свій апарат і став прощатися з хлопцями. Вони потиснули Крейдянику руку і вже з сумом (якийсь він наче рідний став!) подякували милому коротуну, який так вчасно прийшов їм на допомогу. Ще мить — і він безслідно зник у чорній норі.

Розділ 6

Хлопці оглянулися навколо. Вони опинилися на пагорбі, з підніжжя якого і почалися їхні пригоди. Петрик втомлено притулився спиною до дерева. Враз він скрикнув і відсахнувся. Сашко

підійшов до нього і побачив за спиною друга прибиту великими іржавими цвяхами табличку з написом:

РІВЕНЬ 2

— Отже, — сказав Біленький, — перший рівень ми подужали. А тепер і не знаєш — радіти чи сльози лити!

Вони перезирнулися з Професором, сіли поряд і стали думати, що ж їм робити далі. Федько крутився біля них, жалібно поскиглюючи.

— Та що тобі знову не так? — роздратовано спитав Сашко. — Як ти уже дістав своїми стогонами. Сам втягнув нас в історію, а тепер ще й скаржишся!

— Та поїсти би щось, тоді б воно, може, і нічого було б! — жалібно відповів Вірус і, ображений, як побита собака, поплентався десь у кущі.

Там він тихенько пошарудів і притих. Хлопці посиділи ще кілька хвилин та й прилягли під деревом трохи відпочити після пережитого...

— Дивлюсь я на небо

та й думку гадаю-у-у-у-у-у!!!

Чому я-а-а-а-а не сокл...!!! —

почув крізь сон Професор. Нічого не розуміючи, він продер очі і побачив Федька, який похитуючись стояв на каменюці та на все горло волав пісню.

— ...Чо-о-о-о-о-му не літаю-у-у-у-у!!!? —

викрикував далі Вірус, дивно закотивши очі та аж почервонівши від натуги.

Сашко й собі задер голову та отетерів.

— Що це з ним? — повернувся він до Петрика. — Здурів чи що?

Професор, і сам дуже здивований, підвівся, підійшов до Федька і легенько торкнувся до нього рукою. Вірус зненацька замовк, наче зламане радіо, впав на бік та одразу захропів.

Хлопці подивились один на одного. Перед ними, як повалений богатир, лежав Вірус і час від часу мугикав уві сні якусь мелодію та видавав ротом незрозумілі звуки. Біленький обійшов камінь, що на ньому перед цим вигоцував Федько, і помітив навколо дуже багато шматків кори, якою лікував прибульця з Інтернету Крейдяник.

«От порося! — подумав Сашко, — об'їлося, а тепер невідомо, що з ним буде!»

Він повернувся до товариша і побачив, що Професор з цікавістю відкушує і жує шматочок тієї самої кори!

— Та що ж ти робиш, експериментатор недороблений! Ти бачив, як воно на це чудовисько подіяло? А тепер ще з тобою мучитись!

— А смачненьке! На сухарики «Флінт» чимось схоже і ковбаскою пахне!

У Біленького покотилася слина. Перед очима зразу виник мамин бутерброд з ковбасою і аж у носі закрутило від голоду.

Сашко нахилився, підняв з землі шматок деревини, з острахом відкусив і був вражений його смаком, що дійсно нагадував «Дрогобицьку» ковбасу. Відкинувши геть усі побоювання, Біленький апетитно хрумав кору і вже не думав про наслідки. Він відчував, як сите тепло розливається в животі.

Життя нараз здалося прекрасним і веселим! У голові легенько зашуміло, і захотілося зробити щось не таке, як завжди.

Тут хлопець почув за спиною якісь звуки. Озираючись, він побачив Професора, який вигинався в дивному танці і при цьому вигравав губами смішну мелодію: трум-пара-рум, трум-пам-пам...

«Теж мені хіп-хопер!» — подумав Сашко, але тут-таки спіймав себе на думці, що йому хочеться робити те ж саме!

«От про що попереджав Крейдяник!» — зблиснула остання іскра розуму в голові

Біленького, і він приєднався до Петрика. Бони махали руками, як дивні птахи крилами, підстрибували, падали і реготали до знемоги. Нарешті, знесилившись, полягали біля Федька на тепле каміння та захропли разом з ним у три голоси...

Розділ 7

«Вставай, вставай, прокидайся!» — чулося крізь сон Біленькому.

«Мама до школи будить! — подумав хлопчик. — Ще би пару хвилинок поспати». Сашко хотів перевернутися на другий бік, але відчув себе ніби приклеєним до ліжка. Він різко розплющив очі і враз збаранів. Це була не його мила серцю, рідна кімната!

В якомусь темному, наче печера, льоху на стінах висіли ланцюги і канати. На підлозі валялися два здоровезних іржавих якорі і стояли невеличкі діжечки. У кутку насипом лежали шаблочки всіляких видів, чудернацькі шоломи та ще якась залізячка.

— Прокидайся! — знову почувся грубий голос зверху. Сашко перевів очі і побачив біля себе високого здорованя, що намірявся штрикнути його вістрям шпаги. На ньому був брудний та обдертий одяг, борода була заплетена у смішні кіски, у вусі висіла велика жовта сережка, а на шиї — чорний медальйон з білим черепом і перехрещеними кістками.

Біленький хотів скочити на ноги та зустріти небезпеку у вічі, але відчув, що його тіло міцно оповите мотузкою! Він ще кілька разів дригнув нижніми кінцівками і вирішив поки що не прискорювати подій.

— Ну що, акулячий корм, прокинувся? — нахилився до нього Бородатий. — Хотіли вистежити, де ми ховаємо свою здобич, кляті нишпорки! Зараз з тобою буде розмовляти сам Великий Джек! Ну полежіть ще трошки, полежіть, поки можете, а то ще доведеться вам висіти на найвищій щоглі!

Пірат (а Сашко ні на мить не сумнівався, що це саме він) зло посміхнувся і почалапав до виходу, залишивши бранця лежати на підлозі.

Біленький, як міг високо, підняв голову й озирнувся навколо. Недалеко від себе він побачив такого ж зв'язаного Петрика, який солодко посапував, не звертаючи уваги на скручені руки та ноги.

«А де ж це наш приятель?» — з тривогою подумав хлопчик і тут угледів велику дерев'яну клітку, що стояла на бочці. В ній відблискувало фіолетом і постогнувало уві сні вірусне нещастя, завдяки якому друзі вклепались у цю халепу.

Сунучись на спині, Сашко дотягнувся ногами до Професора і різко штовхнув його. Той розплющив очі, осоловіло подивився на товариша, чарівно усміхнувся якимсь своїм думкам та знову відкинувся, наче на м'якому ліжку, і захропів.

— Та що ж то таке! — крикнув Біленький і ще раз, уже сильніше, штурхнув друга в бік. Петрик нарешті підняв голову, широко відкрив очі, обдивився навколо і раптом голосно заплакав:

— Ой-ой-ой! А я ж думав, що це лише сон! Сподівався прокинутись вдома, попиту чайку зі смачними маминими пиріжками та піти до тебе гратися на комп'ютері!

То все це таки правда. От клятий Вірус! Сидів би в своєму Інтернеті і носа звідти не витикав. Ні, понесло його!

Сашко здивовано витріщився на товариша. Він ще ніколи не бачив Професора в сльозах. Навіть тоді, коли того вжалила оса!.. Навіть коли хлопчак з сусіднього двору добряче натовкли їм боки і вони обоє тиждень світили свіжими синцями!

Він розгубився і не знав, що йому тепер діяти. Але в цей момент Петрик закліпав очима, покрутив туди-сюди головою та ніби прокинувся після кошмару. Сльози його враз висохли, і Біленький з радістю впізнав свого давнього друга, якого нічим не злякаєш і який знайде вихід із будь-якої халепи.

— От же клята штукенція мене розібрала! — промимрив Професор. — Добре, хоч відпустило, а то плачу тут, як дівчисько!

— Фу-у-у-у! — з полегшенням видихнув Сашко. — А я вже розпереживався за тебе, подумав — зламався хлопець!

Професор оглянувся навколо, і його настрої знову занепа. Він здивовано і перелякано подивився на товариша та прошепотів:

— Оце вплипи, як мухи в мед! Що ж робити будемо?

— Не бійся, друже, — бадьоро промовив Сашко, — що-небудь придумаємо, і не з такого викручувались!

— А про мене ніхто не хоче поговорити? — почули хлопці розгніваний голос. Це Вірус повернувся від солодких снів до жорстокої реальності та жадав посиленої уваги до себе. Він намагався просунути рильце між пруттям клітки, ображено сопів і смикав дверцята, сподіваючись їх відчинити.

Не встигли хлопці відповісти, як біля входу до їхньої в'язниці почувся гомін розмови, бряжчання та голосний сміх, що перемежовувався якимись незрозумілими скриками. До печери вдерлись четверо здорованів, чий одяг, зброя та поведінка не залишали сумнівів у тому, чим саме вони промишляють.

— А-а-а-а! Пірати! — заголосив Федько, закryw голову лапками і став оранжево-жовтим.

Слідом за здорованями тупотів хтось невисокий, схожий здалеку на хлопчак, і ніс на плечі великого птаха, який гортанним голосом вигукував незрозумілі слова.

— Тікай, хлопчику, тікай! — закричав Біленький, щоб попередити невідомого про небезпеку.

— Га-га-га! — розреготалися пірати. — Тікай, Джеку! Біжи від нас! А то ми можемо навчити негарним речам, і мама буде сварити тебе!

— Ану, стуліть пельки! — неочікувано густим басом вилаявся коротун. І пірати одразу замовкли, наче захлинулися своїми словами. Тепер вони стояли, тихо покашлюючи, і з повагою дивились на смішного карлика.

На відміну від інших, на ньому все було чисте та охайне. Костюм був гаптований кольоровими нитками, а голову прикрашав великий капелюх з пером на маківці. На правому плечі в нього сидів зелений папуга солідного розміру і щось шепотів хазяїну на вухо. На поясі висіла коротка шпага та невеликий ніж у піхвах, прикрашених якимись камінцями. На руках були білі рукавички, а довершувала картину розкішна чорна борода, яка доводила, що її власник давно вийшов із дитячого віку.

— Я вам дозволив сміятися, шановні панове пірати? — промовив бородань і так подивився на своїх компаньйонів, що ті зіщулилися, повтягували голови в плечі та стали ніби вдвоє нижчими. —

Мені, напевне, доведеться повчити вас добрим манерам! Що будемо з ними робити, Гертрудо? — звернувся він до папути, яка мирно скубала пір'ячко у себе на хвості.

— Вішати і стріляти, ядро до ніг та в воду!!! — несподівано голосно заверещала папуга, вирячила очі, відстовбурчила крила і зашипіла на піратів, як поламана скороварка.

Ті здригнулися, попадали на коліна і стали благодати пробачення. Великий Джек посміхнувся собі в бороду.

— Ну це вже ти трохи переборщила! — сказав він, звертаючись до Гертруди. — Але провчити таки потрібно. А чи не посадити їх у великі міцні бочки та не скинути з високої гори, щоб вони трохи покатались!? Ото буде чудова розвага! Ну що ж, хлопчики, ходімо. Татко навчить вас, як себе поводити! А ти, моя мила помічнице, залишишся тут та постежиш за нашими бранцями. Спочатку побавлюсь, а потім і справами займемося!

Старий пірат неквапом пішов до виходу. За ним, як на шворці, мовчазно посунули чотири постаті. Вони були майже вдвічі вищими від свого ватажка, але боялися навіть слово сказати впоперек!

Як тільки процесія вийшла з печери, Гертруда підлетіла до Професора, всілась йому на груди та боляче дзьобнула в ніс.

— Ой-ой-ой! — заволав хлопчик. — За що? Я ж нічого не зробив!

Папуга скосила на нього одне око та захихотіла:

— А що мені з вами церемонії тут розводити?

— Ану не чіпай його, курко обскубана! — закричав Біленький, намагаючись дотягнутися до птахи та копнути її ногою.

Гертруда розпростерла крила, загрозило поглянула на хлопця, злетіла і, наче літак-винищувач, спікірувала на Сашка. Хлопчик інстинктивно підняв зв'язані ноги і сильно штовхнув ними пташку. Та кілька разів перекинулася в повітрі, вдарилася об стіну та впала на бочку, на якій мирно стояла клітка з Федьком.

Вірус, який зачаровано спостерігав за тим, що діялося, з несподіванки голосно заверещав та спробував встромити голову в дно клітки, як страус у пісок. Однак тверде днище не піддалось і приголомшений Федько сів, готуючись прийняти люту смерть від хижого пташиного дзьоба...

Розділ 8

Папуга тропіки полежала, приходячи до тями. Потім тяжко підняла голову, сперлася на крила, а відтак зіп'ялася на лапи. З її погляду було видно, що вона ще не зовсім опам'яталась. Але тут очі її зупинилися на Федькові. Гертруда якимось миттєво підбралась, по-жіночому швидко поправила розкуйовджене пір'я і вп'ялася поглядом у прибульця.

— Ой, який Бегемотик! Та ще й рожевенький!

— Та скільки ж мене обзивати можна! То порося, то бегемотик! Вірус я, вірус! Страшний комп'ютерний вірус!!! — звився Федько у гніві, схожий на надувну іграшку, яку перекачали повітрям.

— І зовсім не страшний, а навіть симпатичний! — скромно опустивши очі, промовила папуга.

Вона наче зашарілася, хоч під пір'ям цього і неможливо було побачити. Професор, який вважав себе тонким психологом, здивовано спостерігав за змінами, що відбувалися прямо на їхніх очах. Буквально за хвилину Гертруда стала зовсім іншою. Вона говорила ласкавим, тихим голосом, не кидалася ні на кого і ніби навіть пострункішала.

Папуга просунула до клітки своє крило і спробувала легенько погладити Віруса по поросячому носику. Той миттєво позеленів і, напевно, вкусив би її, якби Гертруда вчасно не відсахнулася.

— Ой, а чого ж ми такі сердиті? — примирливо мовила пташка і з осудом подивилась на Федька.

— А ти заліз до цієї клітки, посидь тут пару годин у тісноті — тоді й не будеш ставити дурних питань! — відрізав той, краєм ока дивлячись на Петрика, який підморгував йому і подавав незрозумілі знаки, то розтягуючи губи ніби у посмішці, то витягуючи їх трубочкою, як для поцілунку.

— І що це я, дійсно! Та ти, напевно, голодний, мій маленький Бегемотику!

Почувши про їжу, Вірус миттєво змирився зі своїм новим ім'ям, набрав повітря, випнув груди і став схожий на борця після переможного двобою. До нього нарешті дійшло, що показував йому Професор. «А це дійсно вихід! — подумав він. — Ця пташечка може нам допомогти, тож буду з нею ласкавіший!»

— Голодний! Голодний і самотній у цій тісній клітці! І ніхто навіть скоринку хліба не кине, — звично застогнав Федько, вкриваючись фіолетовими плямами.

На очах у Гертруди з'явилися сльози. Вона злетіла з бочки, взяла маленький ключик, що висів на стіні та, допомагаючи собі дзьобом, відчинила замок клітки. Вірус, як несправедливо ув'язнений герой, з гордо піднятою головою вийшов із буцегарні. Не дивлячись під ноги, він перечепився об край бочки і був би гепнувся, якби пташка турботливо не підхопила його на крила та не поставила на землю.

Хлопці, які до цього часу не видавали ні звуку, голосно засміялися. Папуга миттєво обернулася до них, загрозило зблиснула очима та сказала:

— Смійтеся, смійтеся, любі хлопчики! Зараз Великий Джек прийде — от тоді разом і порадіємо, невідомо хто більше!

Друзі посмутніли та вже з задрістю дивилися на Федька, який не був ані зв'язаний, ані ув'язнений і міг вільно пересуватись. А той навіть не глянув у їхній бік!

Гертруда тінню майнула по печері, і на одній з бочок звідкись з'явилися шматки в'яленого м'яса, якісь чудернацькі фрукти чи овочі, що нагадували зелену грушу, та сухарики з білого хліба. Птаха посадила Віруса біля імпровізованого столу та, як турботлива матуся, стала годувати його мало не з рук (чи то пак з крил).

А Федько аж лиснів від щастя (чи то від з'їденого м'яса?). Його задоволена пика блищала в променях сонця, що починало сідати над океаном і скромно заглядало до печери. Не звертаючи уваги на голодних друзів, він мовчки змітав усе, до чого міг дотягнутися, і лише легенько постогнував.

У хлопців котилася слина, поки вони мовчки споглядали на цього зрадника! А коли Сашко відкрив рота, щоб і для них попросити щось поїсти, папуга підлетіла та боляче схопила його за вухо. Біленький зойкнув і вирішив відкласти свої бажання на потім.

Він заплющив очі та став думати про приємне. В його уяві все та ж Марічка Петренко радісно усміхалася, махала йому руками та запрошувала провести її додому. Але коли він підходив до неї ближче, вона починала голосно плямкати та час від часу неприємно гикала... Сашко струснув головою і повернувся до дійсності, в якій підлий, підступний Вірус насолоджувався їжею, забувши про друзів!

— Ех, вдавив би потвору! — прошепотів Професор. Уже довгий час не маючи в роті нічого, крім декількох шматочків невідомої кори, хлопець теж не міг спокійно дивитися на зажерливе чудовисько.

— Ану тихіше там! — зашипіла Гертруда. — Не заважайте моємулюбому Бегемотикові, а то зараз усі вуха пооб'їдаю!

Петрик тяжко зітхнув та знову притих, поринувши у свої гіркі думки.

Вірус нарешті наївся, погладив себе по величеському животику та по-хазяйськи подивився на папугу.

— А десерт де? — промовив він. — Солоденького чогось?

Птаха зірвалася з місця, почала метатися по печері і, нічого не знайшовши, зі словами «Я зараз, в секунду!» вилетіла на вулицю.

Хлопці заворушилися.

— Розв'язуй нас скоріше! — радісно закричав Біленький.

Нарешті на горизонті замаячила свобода. Але Вірус не дуже поспішав їх звільняти.

— Так от я собі думаю! А хто це коли мене на руках носив? Хто на першу вимогу їсти давав? Хто мене плекав, як чарівну квітку? — говорив він, ніби сам до себе. — Хто за мене і в вогонь, і в воду? Може ви? — повернувся Федько до хлопців.

— Та жартую, жартую! — засміявся він, дивлячись на великі, здивовані очі друзів, що остовпіли від такого монологу.

Вірус підбіг до Сашка і спробував розв'язати мотузку, та в нього нічого не виходило. Тоді він кинувся до купи шаблук, що (нагадуємо) лежали в кутку печери, вихопив одну невеличку і легко перерізав пута.

Уже разом з Біленьким вони звільнили Професора. Хлопці нарешті могли розім'яти заклакні руки та ноги. Вони кинулися до їжі та аж замуракотіли від насолоди. Напихаючи роти, давлячись, хлопці хапали все, що не зміг доїсти Федько.

Швидко втамувавши голод, вони нарешті згадали, що їх залишили без охорони лише на кілька хвилин.

— Ну, що робимо? — подивився на друзів Професор. — Зараз Гертруда принесе смачненьке для свого «манюні», і нам усім тут стане мало місця.

— Треба щось швидко придумати! — сказав Біленький та уважно оглянув печеру. По кутках було уже темно, сонце прощальними вечірніми променями освітлювало тільки середину.

— А давайте візьмемо по шаблюці, надінемо шоломи, вийдемо, переб'ємо всіх піратів та підірвемо цю печеру зі всім, що в ній є! — висловив свою думку войовничий Вірус.

— Це ти тут битися збираєшся? — повернувся до нього Сашко. — Та ти тині своєї боїшся!

— Хто — я боюсь?! Та я найсмівливіший вірус в Інтернеті!

— Стоп, стоп, вояки! Не час сваритися. Є ідея! — Професор підняв вказівного пальця. — Ти лягаєш на підлогу, лежиш і не ворухишся! — повернувся він до Федька. — Ми робимо з наших мотузок петлю для пастки. Гертруда кидається до тебе, щоб перевірити, що сталося з її «любим Бегемотиком», ми з Біленьким підсікаємо її та в'яжемо.

Друзі схвалили план Професора та відразу почали готуватися до «теплої» зустрічі. Федько вмовстився посеред печери на видному місці, хлопці розкинули свою пастку та заховалися в тінь.

Не встигли вони все приготувати, як з вулиці почулося лопотіння крил.

— Я лечу до тебе, мій милий! — ще здалеку кричала Гертруда, несучи на шиї пакунки з загорнутими в листя солодкими фініками та стиглими бананами.

Вона, наче ураган, влетіла до печери та несподівано побачила, що її милий нерухомо лежить на підлозі. Папуга кинулася до нього, розгубивши по дорозі всю смакоту. Як тільки Гертруда присіла біля Федька, хлопці миттю затягнули петлю, що оповила її лапу та швиденько обкрутили птаху мотузкою.

Не даючи опам'ятатися, сунули її до клітки, де перед цим сидів Вірус, і тільки тепер полегшено зітхнули. Вся операція зайняла декілька секунд. Пташка навіть не встигла нічого зрозуміти, як з охоронця перетворилася на в'язня!

— Ну що, хлопці, тікаємо! — закричав Професор!

— Не кидай мене, мій манюній! Адже моє життя віднині належить тільки тобі! — зарепетувала Гертруда, звертаючись до Віруса.

Той, не оглядаючись, гнав на своїх коротеньких ніжках до виходу, тільки хвостика задер догори. Хлопці хотіли кинутися за ним, але на хвильку затрималися. Біленький схопив-таки першу-ліпшу шпагу, а Професор — невеличку бочечку та велику коробку довжелезних сірників.

— Куди поспішаємо, милі мої?

На виході, в оточенні своїх охоронців, стояв ніхто інший, як Великий Джек. Четверо здорованів, що знову були з ним, виглядали не зовсім добре. Їх прикрашали численні подряпини, синці та гулі.

«Таки прокатав їх Джек з гірки! — подумав Біленький. — Ех, не встигли втекти! А так мало лишалося».

Всі застигли на місці і чекали, хто зробить перший крок. Сашко підняв свою шпагу і націлив вістря на найближчого пірата. Той поблажливо посміхнувся, дивлячись на маленького хлопчика, який насмілювався йому погрожувати.

Гертруда знову подала голос. Репетуючи, вона нарікала на підлість та зрадливість усіх осіб чоловічої статі та обіцяла вирватись і показати Вірусу, де зимують кальмари теплих морів. Джек побачив свою улюбленицю й кинувся витягати її з клітки. Але дорогою він послизнувся на банані, які так необачно розкидала папуга, і впав, аж йому капелюх відлетів на кілька метрів. Усі чотири пірати кинулись піднімати Великого Джека, повторили його помилку та мальовничо розтягнулися на землі, брязкаючи зброєю та охкаючи від болю.

Хлопці на секунду завмерли, потім Біленький кинув шпагу, різко схопив Федька на руки та кинувся до виходу. Професор затримався ще на хвильку, почаклував над бочечкою, і всю печеру враз поглинув густий сивий дим.

Друзі один за одним вискочили на вулицю. Сутінки якраз підкралися впритул до їхньої в'язниці. Хлопці пірнули у найближчі кущі, потрапили на якусь стежку та помчали щодуху, рятуючись від переслідування. Однак піратам, що борюкалися в диму, марно намагаючись підвестись, було поки що не до них.

Знесилівши від бігу, Біленький зупинився, опустил на землю Федька і став, переводячи дух. Біля нього тяжко відсапувався Петрик. Галявина, на яку вони вибігли, чомусь враз посвітлішала, і хлопчаки побачили викладений із безлічі світлячків напис:

РІВЕНЬ 3

Розділ 9

Сашко з Петриком тяжко всілися прямо на землю. Тішило, що цей рівень вони подужали, але непокоїла невідомість, яка чекала їх далі. Скільки перепон ще доведеться подолати на шляху додому?

— А що ти там з тим димом вичворив? — з повагою подивився Біленький на товариша.

— Так я ще, коли ми лежали, побачив, що у бочечках тих порох був. От і вирішив підпалити, думав — бабахне, а воно чогось диміти почало. Але теж непогано вийшло!

— От ти головастиий! А я, дурний, за шпагу вхопився, ніби це комусь допомогло б.

— Та ні, ти молодець! Не побоявся піратів і нас хотів захистити, — похвалив друга Професор.

Біленький засміявся:

— Ми з тобою, як зозуля і півень з байки. Пам'ятаєш, у школі вчили? Вони все одне одного хвалили і натішитись не могли!

— Не кажи! — і собі захихотів Професор.

— Ну і довго ви ще тут сміятися думаєте? Може, досить нарешті?! — проскиглив Вірус. — Ліпше відпочинемо, а реготати завтра будемо, коли придумаємо, що далі робити.

Хлопці пристали на пропозицію Федька з радістю. Вони були дуже стомлені пережитим, і їм дійсно хотілося завалитися та хоч якусь часинку подрімати. Друзі швидко наламали гнучких гілок, накидали їх купою, залізли в цю імпровізовану постіль, і вже невдовзі звідти було чути тільки солодке, мирне сопіння...

Першим прокинувся Професор. Благенький одяг зовсім не грів його, і він відчув, як холод пробирається до тіла. Хлопчик спочатку намагався не відпустити сон. Він підсунувся ближче до Біленького, щоб притулитися і зігрітись, але це місце вже зайняв Вірус.

Петрик, здригаючись від холоду, скочив з лежанки і заходився робити фізкультурні вправи, щоб хоч якось розігнати кров. Він трохи понахилився, помахав руками, поприсідав і тільки тоді відчув, як блаженне тепло розливається м'язами.

Професор уже бадьоріше обдивився навкруги і був приголомшений побаченою красою. Виявилось, що вночі вони прибігли до озера. Зараз воно було оповите туманом і ледь-ледь проглядалося за найближчими деревами. Над лісом вставало сонце і освітлювало своїми першими променями верхівки дерев, роблячи їх рожевими, схожими на запалені ліхтарики.

Роса лежала на траві та листі. В ній також виблискувало безліч маленьких сонечок, і від цього краплинки нагадували коштовне каміння. Легеньке павутиння з бурштиновими намистинками, ніби місток, з'єднувало дві високі травинки, і на ньому тихенько гойдався сонний павук.

Хлопчик неквапом пішов до озера. Він добре пам'ятав, чим закінчилось його вчорашнє полювання на рідкісних метеликів, тому ступав обережно і уважно дивився під ноги. Підійшовши до берега, Петрик опустил руку в воду і з подивом відчув, що вона тепла-тепла, як на морі в кінці липня. Професор роздягнувся і, в чому мама народила, помаленьку поліз на глибину. Він пам'ятав, що в незнайомих водоймах стрибати не можна (та і страшнуvато йому трохи було — не знав, що там у воді може плавати!). Дно було піщане і м'яке. Під ногами снували маленькі рибки, які легенько лоскотали п'яти і примушували усміхатись.

Сонце піднялося вище і помалу розганяло туман. Плесо було тихим і спокійним, тому хлопчик розпружився і став хлюпатися в воді, як велика риба. Він то лягав на спину і здіймав фонтан бризок, то легенько пірнав і пускав під водою бульбашки.

Так тривало хвилин із п'ятнадцять. Нарешті Професору набридло купатися. Він вискочив із води та хотів був одягти своє манаття, але не побачив його на березі. Хлопчик здивовано покрутив головою, оглянувся, шукаючи місце, де він ще міг залишити свій одяг, та так його і не знайшов.

— Маячня якась! І собаки не брехали, і одяжину поцупили! — сказав вголос Петрик, гарячково обдумуючи, що ж йому тепер робити. Якось не дуже хотілось бігати берегом голяка. А ще як друзі побачать — засміють, до кінця життя згадуватимуть це купання.

— А може, це Біленький і постарався? Та ні, — заспокоював себе Професор, — не міг він так по-дурному жартувати! Та й сплять вони ще!

Хлопчик нарвав жмут очерету, що ріс біля озера, змайстрував подобу спідниці, обкрутив її навколо талії та, майже заспокоївшись, пішов будити товаришів. Одначе не ступив він і кілька кроків, як почув за спиною якась шарудіння. Петрик злякано озирнувся, але ззаду нікого не було. Він пройшов ще трошки, і шарудіння почулося знову. Професор різко обернувся, щоб побачити переслідувача — і побачив! Перед ним стояв невеличкий чоловічок із геть чорною шкірою та великим списом у руці, вдягнений у його одяг.

— А це що за чудо? Чого ж вони всі тут недомірки якісь?! Їдять погано чи що? — крутилися йому в голові безладні думки. Одяг на незнайомцеві смішно теліпався — все-таки Петрик був великим хлопчиком.

Сказати, що Професор злякався, — нічого не сказати! Зовсім недавно він прочитав про плем'я пігмеїв-людожерів, яких тільки зараз знайшли в джунглях Африки. Ті пігмеї, поки їх ловили, перекусили половину експедиції та зовсім би всіх поїли, якби їх не нагодували кашею з маслом. Після цього вони перестали кусатись, але почали бігати за керівником експедиції та весь час просити тої каші.

«От і поправить зараз своє здоров'я цей пігмей! — подумав хлопчик. — Спочатку мене схрумає, а потім сонних друзів пов'яже та на шашлики пустить. Треба їх якось рятувати!»

— Сашку! — зарепетував Петрик. — Вірусе! Вставайте, тікайте до лісу, а то зараз вас з'їдять!

— Де, де їжа? — почувся голос Федька. — Знову все самі, без мене! Та коли ж ви нарешті навчитеся ділитися!

— Хто б говорив! А кого це Гертруда в один рот напихала, коли ми лежали скручені по руках та ногах! — пролунав сонний голосок Біленького.

Професор побачив, як друзі попіднімали голови і здивовано втупились у нього.

— Ну і чого вирячилися, один з другим? Давно не бачили?

Петрик уже й забув, що на ньому не обідрані штани, а якась гавайська спідниця.

— Що це ти за карнавал тут влаштував? — насмішкувато поцікавився Сашко. — Новий рік ніби вже минув.

— А я таке бачив уже! — приєднався до Біленького Вірус. — Я колись в Африці до одного багатія в комп'ютер потрапив, так уночі, бувало, вилізеш, а вони запалять вогнище, понатягують такі спідниці, розмалюють пики і стрибають до ранку! Ну а в цього то, мабуть, від книжок і від пригод запалення мозку! Треба його охолодити чимось.

— Це вас охолодити треба! Чи ви спите, чи вам повилазило? Добре, якщо цей пігмей один! А раптом зараз тут їх сотня збереться?!

— Слухай, Професоре! Ти, по-моєму, дійсно злегка перегрівся! Який пігмей, що тобі ввижається? — сказав Біленький.

Петрик зі злістю обернувся. Зараз він міг би сам з'їсти будь-якого людожера — так дошкуляли йому кпини друзів. Але на березі нікого не було. Коротун розчинився у рештках туману. Хлопчик повернувся на берег, потупцяв на місці, де стояв кілька хвилин тому, і не знайшов там ніяких слідів незнайомця.

— Глянь, оно якась обшарпане дерево росте, — підійшов до друга Сашко. — Може, тобі спросоння здалося, що то хтось стоїть.

— Та не спросоння! Я давно прокинувся, вже і покупатися встиг!..

— У-р-а-а! — закричав Біленький. — А я і не подумав, що це купатися можна. У нас вдома зараз холоднеча, сніг і вітер, а ми тут, як на курорті. Ех, подобається мені цей рівень! Якийсь він найлегший та найприємніший.

— Я би на твоєму місці не дуже розслаблявся! — промимрив Професор. — Хтозна, що воно ще може бути. Одяг же забрав хтось!

— Та знайдемо ми твій одяг! Може, сам і поклав кудись та й забув. От я часом прийду зі школи, роздягнусь, а вранці шукаю — ні сорочки, ні штанів. Тільки мама і може знайти! Так і в тебе вийшло. Гайда купатися! Гей, Вірусе, ти йдеш?

Федько, повагом перебираючи лапками, підійшов до води, понюхав її, потягнувши рильцем, та злякано відсахнувся.

— Ой-ой-ой! — закричав він. Рятуйте! Там унизу якесь страховисько! Ніс рухається, очі вирячило і дивиться. Так, здається, і зтягне до себе! По очах видно, що недобре задумало.

Хлопці дружно зареготали. Це той Вірус, який навіває жах на всі комп'ютери світу та створює проблеми людству?! Злякався свого ж відображення!

— Ну і добре, ну і не полізу я з вами. Ніколи не купався і навіть не збираюся! — ображено відвернувся прибулець з Інтернету, набуваючи фіолетового кольору.

Біленький підморгнув Петрикові, і вони разом роздягнулися, схопили Віруса на руки, підбігли до води та легенько поклали його на поверхню. Федько вирячив очі та хотів був закричати, але вода потрапила йому до рота, і замість крику звідти вийшло якесь незрозуміле булькотання. Хлопці вже збирались витягати переляканого Віруса, як той пірнув, випустив ще кілька великих бульбашок та... поплив!

— Ой краса! — лежачи на спині з примруженими очима, перебирав він лапами. — Якби ви не вирішили мене позбутись, навіть і не дізнався би, що таке справжнє задоволення!

— Та що ти таке кажеш! Куди ми без тебе. Я навіть не уявляю, як раніше жив, коли тебе ще з нами не було! — розчулено проказав Біленький.

І друзі, вже всі разом, почали бавитись у воді. Вони грали у «водяного квачика», ганяли один за одним, бризкались і зовсім забули про всі небезпеки.

Досхочу накупавшись, вони повиходили на берег. Сашко натягнув на мокре тіло одяг, віддавши Професору свого камзола, що так пасував до його нової спіднички. Вірус обтрисився, як песик, радісно всміхнувся, повернувся до хлопців, збираючись щось їм сказати, та раптом очі його застигли і заокруглились. Він почав з надзвичайною швидкістю мінитися кольорами.

— Та кінчай ти вже приколюватись, що це за світломузика! — глянув на нього Біленький. — Що знову придумав?

— М-м-м-м! — промимрив Федько та показав лапою кудись за спину хлопців. — М-м-м-м-м-м-м!

— Чого ти мукаєш, як корова? По-людськи можеш сказати? — накинувся на нього Професор.

Друзі разом обернулися, щоб подивитись, чого так розхвилювався Вірус, і самі завмерли від несподіванки. Біля кущів, що нависали над озером, великою юрбою стояли невідомі чорні, як антрацит, невисокі створіння. Вони майже всі були в таких самих спідницях, як та, що її змайстрував собі Петрик. Кожен із них тримав у руці або сокиру з кам'яним рубалом, або списа з таким самим наконечником. Серед тубільців виділявся один, на якому, наче на опудалі, висів одяг Професора. Пігмеї мовчки дивились на трійцю. Вони не рухались і не видавали жодних звуків, і від цього ставало ще моторошніше. Та й ліс, здавалося, зовсім замовк — ні співу пташок, ні шелесту вітру. Все застигло в передчутті лиха.

— Маюмба!!! — закричав коротун у Петриковому одязі, підняв над головою списа і потрусив ним.

— Маюмба!!!! — луною озвались усі воїни і зі страшними скорченими пиками почали наступати на друзів.

Сашко схопив на руки Віруса, притулився до Петрика і цього разу вже точно прощався з життям. Пігмеї стіною насувалися на них, махаючи своєю зброєю. Хлопці закрили очі, щоб не бачити цього страшного видовища. Врятувати їх зараз могло тільки чудо!

Біленький відчув, як хтось шарпає його, а потім несподівано вириває Віруса з рук. «Почалося! — подумав він. — Ну, тепер і за нас візьмуться!»

Та раптом почулося тупотіння сотень маленьких ніжок, і все стихло. Тільки далекий відгомін розносився над поверхнею озера. Коли хлопці за хвилю відкрили очі, то побачили, що вони, як і раніше, стоять на березі, але Віруса, такого нестерпного й вередливого та, попри все, такого рідного, з ними вже немає!

Розділ 10

Хлопці стояли, похнюплено опустивши голови. Хоч ця пригода й віртуальна, але проблеми тут справжні-справжнісінькі! І їхній друг нараз у великій небезпеці!

— Ну, що робити будемо? — спитав Біленький у товариша. — Треба рятувати. Якщо ще не пізно.

— А як його врятуєш? Ти бачив, скільки там тих непоміrkів?

— Нічого, основне зараз — їх знайти, а там щось придумаємо.

Сашко опустил голову майже до землі і, як мисливський собака, став нюшити повітря. Професор здивовано дивився на нього.

— А що ти там нюхаєш?

— Та читав колись, що за запахом легко знайти будь-яку людину, — от і шукаю!

— Та що ж тут нюхати! Ти поглянь, яку вони дорогу проклали, коли бігли звідси!

— Гм, і дійсно! Натопали, як стадо слонів. А я і не дотумкав! Ну тоді ходімо виручати нашого Віруса.

І хлопці рушили на пошук втоптанюю прибережною смугою.

Друзі йшли вже досить довго. По дорозі вони не дуже-то звертали увагу на красу, яка буяла навкруги. А це вже був далеко не той ліс, який вони бачили на початку подорожі. Зараз тут росли і виблискували зеленим глянцем невідомі дерева, найбільше схожі на пальми. На них висіли якісь чудернацькі плоди, які нагадували величезну ожину, але волохату, як кокос.

На верхівках цвірінькали, щебетали та пурхали з гілки на гілку безліч пташок. Час від часу з гущавини лунали підозрілі звуки — ніби хтось плакав, а може, навпаки — дико сміявся. Усе це не додавало друзям оптимізму. Деревя вже підходили до самісінького берега, ліани, які звисали з них, заважали йти.

— Це якісь джунглі, а не ліс! — сказав Біленький, нахилиючись під ліаною. — Я в географічному атласі дивився, там щось схоже було намальовано! Як це може бути? То сосни ростуть і трави немає зовсім, а то стільки всього. Причому на одному острові! От де загадка для вчених.

— Кіберпростір — це тобі не жартики! — задихано відповів Професор. — Виросту — обов'язково займусь вивченням всяких аномалій!

— Ти спочатку звідси виберись, а потім аномалії вивчай! — тяжко зітхнувши, промовив Сашко. — А це що за аномалія?

Він несподівано застиг. Професор тикнувся Біленькому в спину й також зупинився.

Перед ними на доріжці впевнено і незалежно стояла істота, дуже схожа на дикобраза, але більше половини голок на її спині були відсутні. Рожева шкірка, вкрита свіжими та давніми шрами, просвічувала крізь залишки «грізної зброї», і при цьому було видно, що господар позбувся її не з власної волі. Через ці лисини невідомий був схожий на облізлого kota, в якого, мов у подушечку, натикали довгих тонких голочок і потім забули повитягати. На голову диво-звіра був надітий скручений якимось особливим чином листок бананової пальми. Головний убір нагадував кепку-«бейсболку», яку так люблять у бідних чорних кварталах американських міст (та й у нас теж, чого приховувати!). Його невеличкий вологий носик увесь час ворухився та втягував повітря, наче до чогось принюхуючись. Праве вухо прикрашало велике кільце. На шії хилитався медальйон, грубо вирізаний зі шматка темного металу, з зображеними на ньому незрозумілими знаками.

— Привіт, пацани! Чого шастаємо в моєму лісі?

— А ти хто тут такий, щоб нам вказувати, де ходити? — набундючився Сашко.

— Я — крутий перець, громада знає мене.

Якщо будеш чіплятись, тебе біда не мине! —

неочікувано зримував «їжачок», зробив якісь незрозумілі рухи передніми кінцівками, шмигнув носом і додав: «Йо-о-ов!»

Хлопці з несподіванки спочатку остовпіли, а потім разом зареготали — таким дивним і смішним здався їм цей місцевий «крутелик».

— Образу свою не прощаю нікому,

Дам йому в пику та відправлю додому!

Звір стиснув кулачки на передніх лапках та піднявся на задні. Очі його задиристо блищали, і тепер ставало зрозуміло, чому зникла добра половина його голочок.

— Та ми і самі додому вже хочемо! Та де ж той дім? — примирливо мовив Професор. На його очі мимоволі набігли сльози. Так хочеться опинитися в своєму місті, побачити батьків... Та хай навіть і до школи піти! Аби тільки потрапити до рідної оселі!

— Гей, пацан! Кінчай сльози лить!

Гаматі від всього тебе захистить! —

підскочивши, обкрутився навколо себе дикобраз, знову роблячи лапами ті самі рухи.

— Озвуч проблему та лягай спочивати.

Гаматі все зробить, йому не звикати!

Йо-о-ов!

Цього разу він ударив себе в незахищені голками груди і підняв два пальці на лапці, що, судячи з усього, означало «перемога».

— І хто він, той Гаматі? — похмуро поцікавився Біленький, дивлячись на безглузлого дикобраза, який скакав перед ними, як коник-стрибунець ще й верз якусь нісенітницю.

Той аж звився на місці:

— Так звуть мене, джунглі — не степ.

А я — дикобраз, що читає РЕП.

Хлопці любили слухати різну музику. Тож вони чудово знали, що є такі пісні, коли люди не співають, а говорять під музику. Реп виник у негритянських кварталах в Америці, а потім розійшовся по всьому світу. Але побачити репера-дикобраза!.. На таке не сподівався ніхто!

— Ну, чом стоїте? Чекати не гоже!

Розкажіть все — Гаматі допоможе!

Друзі перезирнулися. Дуже сумнівним помічником здавався їм цей облізлий звір. Але дві голови добре, а три можуть зробити справжній переворот! І Професор коротко переказав Гаматі історію викрадення Віруса, не заглиблюючись у подробиці та особливо нічого не пояснюючи. Дикобраз зі всього сказаного зрозумів тільки те, що вони втратили свого друга та не можуть залишити його в біді.

— Ну що ж, все ясно! Я піду з вами.

Вріжемо ворогам, приведемо їх до тями!

Покажемо їм, де рак зимує,

Вірусе, не бійся, ми тебе врятуєм!

Гаматі покрутив носом, чхнув і войовничо крикнув «Йо-о-ов», даючи зрозуміти, що готовий подолати всіх ворогів своїх нових друзів.

— Слухай, друже, — звернувся до нього Біленький, — а ти не можеш по-людськи, без цих твоїх штучок-дрючок?

Сашко досить кумедно повторив рухи дикобраза, крутонувся, гепнувся на землю та несподівано засміявся. Його веселощі підхопили Професор з Гаматі, і вони всі разом декілька хвилин дружно реготали, показуючи один на одного пальцями.

— Ну все вже, годі! — майже проридав Петрик. — Я більше не можу сміятися! Треба йти! Хто знає, що там з Федьком ті пігмеї вичворяють!

Хлопці враз посуворішали. Гаматі, виставивши ніс та настовбурчивши залишки голок, рушив попереду, прокладаючи хлопцям шлях...

Розділ 11

З добрим провідником дорога здалася хлопцям набагато легшою. Час від часу той, зашпортавшись, видавав приблизно таке:

— Що то за дурень цих ям накопав!?

Гаматі мало туди не впав!

Нехай той парніша мені попадеться!

Втікати із джунглів йому доведеться!

Або підбадьорював хлопців, що вже хиталися від знемоги:

— Гей ви, слабаки! Мало каші їли?

Джунглі — не парк, тут потрібна сила!

При цьому він фиркав, крутив очима та ворухив вухами.

Через кущі й ліани, що заважали йти, дикобраз сунув, як бронетранспортер. Після нього залишалася широка вторована стежка, якої не змогла прокласти навіть, група загарбників, що викрала Віруса.

Раптом він, щось буркнувши, різко зупинився. Біленький, котрий ішов за ним, наскочив на гострі голки, зойкнув і собі застиг на місці.

Професор виглянув із-за плеча друга та крізь кущі побачив велику галявину, що розляглася серед заростів. На ній було розкидано багато невеликих пірамідок-куренив, з деяких із них тягнувся легенький димок. У дальньому кінці лежали горою величезні каменюки, і саме біля них скупчилася юрба вже добре знайомих пігмеїв. Вони щось кричали і, як можна було розгледіти, потрясли своєю зброєю.

— Здається, прийшли! Ну, і що далі? — промимрив Професор.

— А далі підкрадемося ближче та підслухаємо, що у них там. А потім вже будемо план складати, — сказав Біленький та повернувся у джунглі, щоб непомітно обійти галявину.

Продираючись крізь кущі та ліани, хлопці й Гаматі майже впритул підійшли до місця збору тубільців.

— Ех, шкода — нічого не чути! — повернувся до друзів Біленький, який тепер вирвався вперед. — А ближче підходити ризиковано! Ну що ж, почекаємо, а там, може, щось придумається.

Вони присіли за кущами та налаштувалися чекати.

— Гр-р-р-р! — прозвучало за спиною.

— Гр-р-р-р! — почулося знову.

— І зовсім не смішно! — кинув не оглядаючись Сашко. — Ви вважаєте, що зараз це дуже доречний і дотепний жарт?

— Це не я! — ображено відповів Петрик. — Може, це наш репер винайшов новий стиль! Тепер він, крім своїх віршів, ще й гиркати на всіх буде!

Хлопці одночасно обернулися. Нараз ноги в них затремтіли, волосся стало дибки і по шкірі побігли мільйони мурашок. Перед ними на задніх лапах (якщо так можна сказати!) сидів не дуже

великий, але зубатий та страшний... крокодил! Шкіра його була вся в якихось наростах, маленькі очка хижо блищали, хвіст метлявся зі сторони в сторону, як у розлюченого кота. На шиї у цього представника місцевої фауни висіла брудна мотузка з прив'язаними до неї брязкальцями.

— Гр-р-р-р! — почулося з іншого боку.

Боячись навіть подумати, хто це може бути, хлопці повернули голови і побачили старшого брата почвари. Близнюк виглядав точно так само, тільки був дещо більший.

Плазуни не спускали з друзів очей. Поки що вони не виявляли особливої агресії, але чекати від них приязності було годі. Раптом крокодили якимось дивно захекали, стали на всі чотири лапи та поповзли до застиглих і онімілих хлопців.

Аж тут перед звірами виникла несподівана перепона! Гаматі встиг розвернути свою кепку дашком назад, встати в бойову стійку і спокійно, з виглядом боксера-важковаговика, що споглядає потуги вдвічі легшого колеги, дивився на плазунів, які здивовано чекали, що ж то буде далі.

— Ну, чого застигла, зелена потворо?

Ти зараз все виблюєш, що їла вчора!

Дикобраз підстрибнув, розвернувся в повітрі і зі всієї сили загилив ногою ближчого крокодила. Той клацнув зубами, відірвався від землі та, з тріском ламаючи кущі, вилетів на галявину мало не до ніг пігмеям. Його менший товариш злякано підібгав хвоста і почав задкувати, намагаючись схватися від новоявленого Чака Норріса.

Дикуни, що до цього часу досить голосно шуміли, вражено стихли. Усі пігмейські голови одночасно повернулись, бажаючи з'ясувати, що за дивні звуки лунають із рідних джунглів.

Гаматі в запалі бою вискочив із кущів, щоб наздогнати ворога та навісити йому ще гарячих — аби знав. Хлопці, захоплені бойовиком, який розігрувався в них на очах, забули про небезпеку, яка чекає їх на галявині, та потягнулися за товаришем. Тубільці вражено спостерігали за цією сценою. Вони напружинились і готові були кинутися в боротьбу щосекунди. Дехто з них уже ступили кілька кроків уперед.

— Стійте!!! — пролунав гучний владний голос зверху. Зупинились усі. Завмерли хлопці, зрозумівши нарешті, що їх розсекретили; не сходили з місця пігмеї, які чомусь послухалися команди, присмирів у бійцівському захваті Гаматі, і навіть крокодили застигли в очікуванні.

— Підійдіть до мене! Ви, троє, що з лісу вийшли. Підійдіть та розкажіть, що ви тут забули та кого шукаєте! А потім ми вами пообідаємо!

Друзі переглянулись. Тікати не було змоги! Перед ними сиділи крокодили, які вже оговтались і показували великі гострі зуби. Ззаду їх оточила розлючена юрба тубільців, готова на команду свого вождя розірвати ворога. Схоже, виходу не було. Тільки Гаматі буркотів щось собі під носа, рахуючи ворогів та роздумуючи, чи встигне він їх усіх покласти до обіду.

— Ги-ги-ги! — црозвучав над головами дивний сміх. — Ну що стали там, думаєте нарешті йти чи ні? Злякалися? А я такий, я кого хочеш злякати можу!

Дивно, але голос здавався хлопцям знайомим.

Ну що ж! Сім бід — один громовідвід! І хлопці повернулись до небезпеки обличчям. У них вп'ялися голками сотні очей. Тубільці з цікавістю, але дещо насторожено поглядали на невідомих їм людей та на створіння, яке так легко розправилося з охороною. Коротуни про щось перешіптувались між собою та показували на них пальцями.

На великій каменюці сидів, напевно, вождь племені. Сонце світило з-за його спини, тому розгледіти щось достеменно було неможливо. Видно було лише, що він також маленького зросту, а на голові має чудернацький високий убір із пташиного пір'я та листя. В руках вождь тримав якусь довгу товсту трубу.

— Ну то що, друзі мої! — сказав вождь у трубу, від чого голос його став розкотистим та гучним. — Може, нарешті обнімемося!

Він ступив кілька кроків наперед, і хлопці зі здивуванням побачили свого любого й милого Вірусика!..

Розділ 12

— Слухай, Сашку! Ти бачиш те саме, що й я? — повернувся Професор до товариша. — А то в мене, схоже, якісь галюцинації. Погляну на ту гору — ніби Федько. А розумом точно знаю, що такого бути не може!

— Якщо це галюцинація, то не в тебе одного. Мені те ж саме ввижається! — витріщав очі Біленький.

— Ви що, не впізнаєте мене! Та я це, я! — підійшовши до краю свого постаменту закричав «вождь», і друзі пересвідчилися, що це дійсно Бірус Федько власною персоною.

Він владно махнув рукою, і тубільці розступилися, пропускаючи хлопців та Гаматі. Вони сторожко пішли живим коридором, готові при першій же небезпеці пуститися навтьоки або дати бій.

Федько скотився на землю та кинувся до друзів. Його пика сяяла, шапка смішно трусилась і шелестіла листям, хвостик легенько посіпувався, і весь він виявляв величезну радість від зустрічі.

— Ходімо! Ходімо до мене! Я тут уже і житло маю своє, там вам усе й розкажу. А це хто? — кивнув він на Гаматі.

— Це наш друг! Він нам допоміг тебе знайти! Та й взагалі, класний хлопець! — відповів Біленький, легенько штурхонувши дикобраза. Той підняв кулака, промовив «Йо-о-ов!», розвернув свою кепку дашком наперед і далі мовчки спостерігав за Федьком.

Вірус повернувся до пігмеїв, помахав руками, ніби розганяючи комах, і військо слухняно почало розходитися.

Потім він схопив хлопців за руки та потягнув до найбільшого куреня, що стояв прямо біля купи каміння. Дикобраз, раз по раз оглядаючись, потрохикав за ними. Друзі зайшли всередину, та здивувалися ще більше. Там усе було зроблено, як їм здалося, за останнім словом пігмейської моди.

Прямо по центру стояло велике ліжко з балдахіном. Біля нього на підлозі лежали очеретяні циновки. На стінках висіли страшні чорні маски, що навіювали думки про вогнища, на яких смажаться полонені. Навіть посуд, видовбаний із темного дерева, стояв на лавці біля входу.

Вірус з розгону гепнувся на своє ложе, задоволено почекав, поки хлопці обдивляться його хорони та всядуться, а тоді повів розповідь.

— Ех, добре скупались! Оце вилізли ми з вами на берег, сонце світить, пташечки співають, радісно так на серці! Аж тут бачу — стоять! Чорні всі як смола, мовчать, щось собі думають, а дивляться так, що кров холоне. Хочу вас попередити, але й слова не можу сказати!

Тут і ви озирнулись. Не зрозумів, як потрапив до Сашка на руки, але відчуваю, що зараз буде нам непереливки! Очі закрив, притиснувся і чекаю.

Враз хтось як сіпоне, як потягне. Розплющив я одне око, а мене на руках над землею ці коротуни тягнуть. Як мурашки гусінь — підняли і несуть! Я туди, я сюди. Бачу — не вирватися ніяк. У думках попрощався з рідним Інтернетом, згадав незлим словом і вас за те, що мене сюди зтягнули, — хлопці обурено засовалися на місці. — Та не сердьтеся, чого тільки не подумаєш з переляку! Коротше кажучи, ліг я на їхніх руках, розпружився і думаю: «Хай буде, що буде!»

Довго несли, я й задрімати встиг — загойдали мене. Притягнули сюди, поклали біля тих каменюк, прив'язали біля мене двох крокодилів (охороняти, щоб не втік), а самі кудись побігли.

Через кілька хвилин приводять якогось дідка. Сам невеликий, чорний, а борода довга і біла-біла. Підвели його, руками махають, щось белькочуть та весь час у мене пальцями тикають. Потім той дідуган щось їм сказав, вони дружно закричали: «МА-А-А-Ю-Ю-Ю-М-М-М-Б-А-А-А!» — знову схопили мене на руки і оце сюди принесли.

А тут вже і водичка тепленька у діжці, і дівчата їхні стоять з духмяним милом. Помили мене, нагодували та давай по селищу водити показувати. Я нічого не розумію, але ходжу, дивлюся, що далі буде — не знаю.

За нами слідом крокодили бігають. Я їм по шматку м'яса кинув, а вони як собаки — хвостами крутять, в очі заглядають та не відстають. Щоб розрізняти, я їх Сірком і Бровком назвав. Той, що більший, — Бровко, а менший — Сірко. Це вони вас у куцах знайшли.

Отак ходили-ходили, та сюди присунули. Вдягнули мені на голову цю штуку, висадили на ту каменюку і ну списами та сокирами махати. Вони, напевне, тільки одне слово і знають. Я їм щось скажу, вони — «маюмба!», на ліс показую — знову «маюмба!» Тільки зібрався їх чогось навчити, а тут і ви нагодилися.

— Оце так історія! — простогнав Біленький. — Нічого не розумію! Чого вони з тобою так панькаються?

— Хороший я, от вони мене і полюбили! На відміну від вас, пігмеї одразу роздивилися, хто є хто! — гордовито відповів Вірус.

— Всьому є логічне пояснення, — тихо промовив Професор. — Поки що не зрозуміло, але, думаю, скоро все з'ясуємо. Пішли, обдивимось тут все!

— А може, поїмо спочатку? — жалібно сказав Біленький. — Дивись, скільки тут у нього смачненького!

На великих дерев'яних тарелях лежали фрукти та шматки м'яса. Біля них якась дбайлива рука поклала великі коричневі коржі. Самий погляд на ці страви викликав спазми у шлунку. Згадавши, скільки часу в них і рісочки в роті не було, хлопці жадібно накинулися на їжу. Гаматі жував помаленьку та розважливо. В джунглях йому поживи не бракувало. Та й вважав він себе набагато розумнішим і мудрішим за своїх нових друзів, а тому й поводився відповідно!

— Повернуся додому, — прошамкав напханим ротом Петрик, — усе підряд буду їсти! А то часом мама сердиться: «Те не хочу, се не хочу!» Ех, розуму не було!

Поряд з ним раював Сашко, по вуха заляпаний фруктовим соком.

Пообідавши, друзі вийшли на вулицю. За ними повагом, як і личило вождю, викотився Федько.

У таборі, здавалося, всі займалися своєю справою. Жінки кричали на дітей, діти сновигали під ногами у чоловіків, а чоловіки щось майстрували з дерева та каменю. Де-не-де курився димок і пахло смачненьким.

Ніхто не звертав на прибульців ніякої уваги, поки вони гуляли селищем. Але тільки-но друзі наблизились до джунглів, як ніби з повітря матеріалізувався невеличкий пігмей зі списом у руці та сердито замахав на них.

— Не можна до лісу! — зрозумів Професор. — А ви казали: все добре, все чудово! А це та ж клітка, тільки велика. Ох, розібратися би скоріше, що тут коїться, та й забратися звідси!

— Дай Боже! — відповів Петрик та повернув назад до табору.

Вже сутеніло... Від пережитого за день очі у хлопців злипались, ніби на повіках лежав важкий тягар.

— Ну що, королю! Влаштувай тепер нас на ночівлю! — ледве ворухив язиком Сашко.

Гаматі підскочив:

— Коли тобі хочеться — треба поспати!

Темної ночі не будемо чекати.

Давай ти нам, Вірусе, м'якеє ложе,

Мучити друзів нікому не гоже!

Федько почав вертити головою, шукаючи когось з аборигенів, — ще бракувало, щоб король сам подушки та ковдри носив! Буквально через кілька секунд до них підскочив маленький курдупель, на якому, як на вішаку, висів одяг Професора.

— Ти дивись! — враз прокинувся Петрик. — Воно вкратило мої штани та й ходить тут, навіть не ховається! Знаєш, на кого він мені схожий? — повернувся хлопець до Біленького. — Пам'ятаєш Славка? У нас у дворі живе? Той у мене теж колись м'яча поцупив, а потім все у Сірка очі позичав, ніби то й не він!

— Гей, Славку! — звернувся він до пігмея. — Ти не хочеш мою вдяганку повернути?

Пігмей, нічого не розуміючи, дивився на Професора. В його очах не було й тіні розкаяння за вчинене.

— Викапаний Славко! Ну і чорт з тобою! Носи на здоров'я!

Тут новохрещений пігмей схопив за руку Біленького і, щось белькочучи та через слово повторюючи «маюмба!», потягнув того до великих каменюк, на яких перед цим в образі вождя красувався Вірус.

— Та що ж ти хочеш? — пручався Сашко. — Я вже засинаю на ходу!

Але абориген ніби й не чув нічого. Він підвів хлопчика до потрібного місця і почав тикати своїм брудним пальцем у якісь зображення, що з усіх боків прикрашали уламок скелі.

— Ну ти мені ще зараз конкурс наскельного малюнка тут влаштуй! — обурився Біленький. — Давай спати нас веди!

— Ану-ану, почекай-но! — обізвався за його спиною Професор, який разом з іншими потягнувся за Біленьким, щоб побачити, що ж так наполегливо хоче показати їм пігмей.

— Ти подивися, що тут!

Хлопці та дикобраз, забувши про сон, роздивлялися малюнки. Ось на одному з них постать, схожа на Віруса. Вона стоїть на камені, простягнувши вперед руки, а перед нею на колінах — юрба пігмеїв зі списками. На другому та ж особа сидить у казані, а над нею двоє аборигенів з опахалами виконують роль вентилятора.

— О, дивись! Це, напевно, мій родич! — втішено зазначив Федько. — Бачите, нас тут споконвіку шанують!

— Ти далі дивись! — здавлено промовив Професор.

На наступному малюнку четверо малорослих вояків несли зв'язаного Вірусового родича до озера, з якого стирчала голова невідомої, схожої на великого динозавра, потвори.

— Хочеш сказати, що це вони до зоопарку твою рідню водили, на звірів подивитися? — повернувся до Федька Біленький.

— А може, це у них легенда якась? Про те, як мої предки перемогли злого дракона! От після того ми і в пошані!

— Я думаю ранок багато підкаже нам!

— А зараз підемо і спатоньки ляжемо! — зримував дикобраз, що вже теж заледве тягнув свій прикрашений шрами організм.

— Веди-но ти, Славку, нас кудись! Туди, де ми зможемо свої кісточки на десяток годин кинути! А прокинемося, тоді й будемо далі роздивлятися твої малюнки! — сказав Професор, обернувся та й пішов по доріжці в напрямку Вірусового житла. За ним вервечкою потягнулись і інші.

Пігмей стояв та якось здивовано і водночас злякано дивився на друзів. Проте, зрозумівши, що вони вже не повернуться, кинувся за ними, обігнав їх та почав знаками показувати на курінь, що стояв недалеко від Федькового, але був набагато менший.

Хлопці звернули до свого прихистку (як вони розшифрували Славкову жестикуляцію) і зайшли досередини. На підлозі було розстелено три грубих ковдри, а на них розкидано жалюгідну подобу м'якеньких домашніх подушечок. Але зараз про суперзручності ніхто й не думав! Тільки б упасти та, розпрямивши ноги, віддатись у солодкі обійми Морфея!

Вірус побажав їм доброї ночі й пішов до своїх «королівських палат», де в комфорті міг підготувати себе до завтрашнього виконання почесної та важливої ролі вождя племені.

Пігмей щось тихенько промовив собі під ніс (розібрати можна було тільки вже відоме нам слово «маюмба»), обійшов навколо Вірусове житло, і через хвилину його постать сховалась у темряві, що оповила селище та накрила джунглі. Все навкруги спало...

Розділ 13

Першим прокинувся Сашко. Він різко підскочив і враз продер очі. Відчуття в нього було таке, наче він кудись дуже сильно запізнюється. «Знову до школи проспав!» — подумав Біленький. Але огледівшись та згадавши, де він, Сашко тихенько, щоб не розбудити друзів, вийшов на вулицю.

Природа вже прокинулася. Сонце було досить високо, але вітер ще перекочував селищем залишки туману, схожі на шматки солодкої вати. Джунглі видавали свої дивні звуки, на деревах перегукувались пташки. Було приємно і затишно.

Однак саме ця тиша і насторожила Біленького. Роздивившись навкруги, хлопчик зі здивуванням констатував цілковиту відсутність на галявині корінного населення табору. Не було ні душі! Навіть крокодили не бігали від куреня до куреня і не метляли хвостами, вимагаючи щось попоїсти!

— Ну і сплять же вони! А тато мене сварить, що я на канікулах задовго в ліжку лежу! Подивився би він на цих пігмеїв! — подумав Сашко і вирішив піти розбудити Віруса.

Він підійшов до Федькового куреня. Завіса, яка слугувала тут замість дверей, була відкинута. Нахиливши голову, хлопчик зайшов досередини...

Ліжко дбайливо застелено. Усі речі лежать на своїх місцях. Залишків їжі, які ще вчора ввечері були на лавці, немає...

«Щось не дуже це на Віруса схоже! Він любить подрихнути зранку! А тут встав, прибрав та ще й пішов без нас кудись», — здивувався Сашко. Нічого не розуміючи, він вирішив повернутися до місця ночівлі, підняти свою команду та вже гуртом радитися, що далі робити. Легке незрозуміле хвилювання охопило Біленького!

Він швидко добіг до їхнього тимчасового житла та з криком «Рота, підйом!» почав термосити Петрика. Однак той тільки відмахнувся рукою, щось пробурмотів собі під ніс, повернувся на другий бік та знову засопів.

Гаматі ж, як справжній солдат на сигнал бойової тривоги, скочив зі своєї лежанки, на льоту натягнув «бейсболку» і зі стиснутими кулаками повернувся до Біленького. Очі його були зовсім не сонні, а вигляд — дуже навіть загрозливий.

Сашко відсахнувся!

— Це я! Свої, свої!

Дикобраз побачив хлопця, розпружив— ся і вже спокійно зримував:

— Якщо ти кричиш із самого ранку,

Чекає на тебе крута прочуханка!

З Гаматі треба без сварки, без крику.

А то він зарядить із лівої в пику!

— А чого зразу в пику? — ображено відповів Сашко. — Тут не знати що робиться, а йому тільки б кулаками махати! До речі, «в пику» ми і самі можемо постаратися, теж не ликом шиті!

— Та не сваріться ви! Що там сталося, чого шум підняв? — прокинувся Професор, солодка потягнувся, сівши на своєму «ложі», та сонним поглядом подивився на Біленького.

Сашко присів поряд із Петриком і розповів про свою ранкову прогулянку. Друзі теж занепокоїлись. Усе це було досить підозріло — пустий, наче вимерлий, табір та відсутність з самого ранку Віруса.

Тут біля входу почулось якесь шарудіння, й до куреня просунулась розкуйовджена чорна голова. Це був їхній вчорашній знайомий у Петриковому одязі. Правда, коли він увесь (слідом за головою) зайшов досередини, то можна було помітити, що на ньому лишилася тільки хлопчикова сорочка. Нижня половина була прикрита очеретяною спідницею. Тубілець заніс на простягнутих руках штани Професора і, приклавши руку до серця, опустив їх перед законним власником, щось джергочучи та ховаючи очі.

— Ну ти молодець, Славку! — розчулився Петрик. — Є таки совість у людини! Вирішив чесно поділити.

Професор скочив, натягнув на себе штани та задоволено подивився на свої ноги.

— І як ті дівчата в своїх спідницях ходять? Це ж так незручно! Весь час плутаєшся, ні нахилитися, ні присісти! Ой, дякую тобі! — повернувся хлопець до пігмея. Такої радості він не відчував навіть на Новий рік, коли батьки подарували йому новий мобільний телефон.

Однак курдупель, замість того, щоб розділити радість, заклопотано схопив Професора за руку та кудись потягнув.

— Та що ж цей художник-аматор весь час від нас хоче?! — промовив Біленький. — Знову на свою мазанину поведе дивитися?

«Славко» вискочив на вулицю та, махаючи руками, побіг по якійсь вузькій стежині, що петляла між розкиданим камінням та ховалась у джунглях.

— Наче кличе кудись? І ніби вже не до тої каменюки! Ну що ж, подивимося, чого хочуть від нас жителі кібер-просторів? — промовив Професор, усе ще усміхнений після нежданого подарунка, якого йому так бракувало, та підтюпцем побіг за пігмеєм, який уже встиг схватитися в кущах. За ним і собі потрусили Гаматі та Біленький.

Друзі продиралися крізь чагарники, намагаючись не відстати від тубільця. Той час від часу зупинявся, чекав на них та знову біг, оглядаючись і помахами руки за — кличучи за собою.

Нараз він зупинився, підняв стиснену в кулак праву руку на рівні плеча, потім повернувся і приклав до вуст пальця.

Трійця, намагаючись не шуміти, підійшла до нього. Якомога тихіше вони повистромлювали голови з-за «Славкового» плеча і зацікавилися.

На відкритій ділянці перед озером на кам'яній плиті лежав зв'язаний Вірус. Навколо нього німо витанцювали в дивному танці чи не всі жителі селища, яке так несподівано спорожніло. Тільки курява здіймалася з-під їхніх ніг! І саме ця незрозуміла тиша та загадкове тупцяння найдужче наганяли страх!

Федько час від часу намагався підняти свою голову, при цьому набравши яскравозеленого кольору, який завжди виказував його переляк. Рильце у Віруса було чимось замотане, тож він не міг видати ні звуку попри все своє бажання.

Аж раптом усі пігмеї на секунду завмерли. Їхні голови повернулись до озера, і вони застигли в чеканні чогось невідомого та невидимого. Враз з їхніх горлянок вирвався стоголосий крик. Тубільці почали репетувати, здіймати над головами руки та тупати ногами. Зчинився справжній гармидер.

«Славко» показав рукою на озеро. По воді розійшлися великі кола, здійнялися хвилі та над поверхнею вистромила велика плеската голова. Можна було побачити потворні (немовби великі бородавки) нарости на ній. Пащека водяного чудовиська була широко відкрита, ніби спека доконала його. Воно голосно хекало та, показуючи великі жовті зуби, наче крейсерський корабель, розтинали озерне плесо, наближаючись до людей, які все ще стрибали та кричали на березі. Однак їхній запал почав минати. Тубільці зупинилися і тепер тільки хором ритмічно повторювали одне і те саме слово: «Маюмба! Маюмба!»

— Маюмба! — й собі промовив «Славко», показуючи на чудовисько.

«Ага, ось він який, той загадковий Маюмба, про якого весь час торочили недоростки!» — подумав Професор, з жахом вдивляючись у потвору, яка впевнено прямувала до берега.

Тут від натовпу відділилися чотири постаті. Вони наблизилися до Віруса, підняли його на руки та понесли ближче до води.

Комп'ютерний прибулець ще кілька разів сіпнувся, намагаючись вирватись, але тут його погляд упав на страховисько, яке шкірило свої нечищені зуби. Очі у Віруса закотились, тіло пожовтіло, а голова безвільно відкинулася — він знепритомнів.

— Ну от і кінець казочці! — з розпачем у голосі промовив Біленький. Він стояв, опустивши руки, розуміючи, що нічого зробити вони вже не зможуть. Врятувати свого ріднесенького Вірусика ніяк не вийде! Перед очима промайнули всі пережиті спільно пригоди... В цю мить він вибачив Федькові всі стогони, всі прикросці, які той завдав хлопчикам. Сашко бачив у своїх думках задоволену пичку інтернетного монстра, згадував його кумедні витівки.

Маюмба, висунувши довгу шию, потягнувся до берега. Тубільці з острахом піднесли до нього Віруса. Потвора роззявила пащеку ще ширше, тихенько рикнула (мабуть, від задоволення) та акуратно схопила Федька зубами. Потім розвернулася і почала плавно занурюватись у воду.

Розділ 14

— А-А-А-А-А! Куди преш, «наутілу» доісторичний! — почулося знезацька з неба. — Куди мого любого Бегемотика потягнув!? Ну ні на секунду не відвернутись! Одрозу хтось поцупить і дозволу не питає!

Німа сцена накрила всіх. Навіть Маюмба від несподіванки застиг у воді, нічого не розуміючи, він крутив головою з затиснутим у зубах Вірусом. Тубільці теж не могли навіть уявити, що хтось пішов наперекір їхньому Маюмбі. Вони стояли на березі і дивились, як велика невідома пташка заходить у піке на остовпілу потвору.

Гертруда (а це була, як ви, напевне, здогадалися, саме вона), як шуліка, кинулася на чудовисько, намагаючись вихопити Віруса. Але Маюмба, показавши хорошу реакцію, відсмикнув голову. Птаха зробила «мертву петлю» та повернулася на вихідну позицію. Цього разу прицілитись у неї вийшло набагато ліпше! Ніби випущена з праці каменюка, Гертруда полетіла на ворога і гострим дзьобом вцілила прямо в маленьке око, яке здивовано спостерігало за її повітряними маневрами.

Від болю чудовисько в ту ж секунду випустило Віруса з пащі, замахало головою і так голосно та страшно закричало, що друзям, які ховалися в кущах, позакладало вуха. При цьому величезний хвіст здійняв величезну хвилю, і зв'язаний Вірус, як серфінгіст, помчав на її гребені до берега.

— БАНЗА-А-А-Й! — закричала Гертруда і дзюбнула Маюмбу в друге око. Той не чекав такої підлості, тому його наступний репет повалив декілька дерев, що росли ближче до води.

Маленькі чорні чоловічки, які все ще спостерігали за повітряним боєм, враз із жахом попадали, а потім дружно підскочили та стрімголов полопотіли в бік рідного селища, тільки курява здійнялася. За ними, час від часу оглядаючись, почимчикував і «Славко».

Першим оговтався Біленький. Здавалося, пройшло щонайменше півгодини, але насправді всі події сталися буквально за кілька секунд! Він кинувся до берега, схопив на руки Віруса, що його саме в той момент підняло водою над каменюкою, на якій він перед тим лежав. Тоді зіскачів на землю та присів зі своєю ношею за кам'яним захистком, щоб хвиля, облизавши узбережжя, не потягнула їх назад.

Гаматі та Професор рвонули до Біленького. Дикобраз добіг першим. Одним змахом медальйона, що теліпався в нього на шиї, він розрізав пута на Вірусових кінцівках та швидким рухом зірвав зав'язки з його мордочки. Федько все ще не міг оговтатися після пережитого переляку. Тільце його було безвільним і нерухомим. Тільки очі безтямно дивилися на все, що відбувалося навколо.

Гертруда, отримавши перемогу в нерівній боротьбі, оглядала з повітря поле бою. Маюмба, вирішивши, що все треба робити вчасно (в тому числі й тікати!), метляючи великою головою і нічого не бачачи, сховався під воду. І тільки великі бульбашки ще час від часу з'являлися на поверхні. На березі стояли добре знайомі папузі хлопчачки та якийсь обдертий дикобраз, що його вона бачила вперше. А на руках у гидких хлопчиськ був її коханий, якого вона знову могла втратити.

— Ану поклади! Не твоє — не чіпай! — заголосила пташка та метнулася вниз.

Гаматі повернувся на голос, розпізнав початок повітряної атаки, миттю розвернув дашок своєї кепки та приготувався до оборони.

— Я це люблю! Війна — моя стихія!

Лети, лети! Не дорахуєш пір'я! —

аж пританцьовував від нетерпіння Гаматі. Треба сказати, що йому подобалися істоти, які можуть постояти за себе. А пташка, котра не злякалася такого масивного і непривітного чудовиська, викликала не тільки повагу, але й захоплення! Тому битися з нею він не дуже хотів (надто що з особами жіночої статі він взагалі старався не ворогувати), але імідж зобов'язував.

Гертруда, побачивши що їй намагається протистояти якийсь обдертий мешканець джунглів, глузливо розсміялася. Життя з піратами навчило її, як себе захищати. Не раз вона ставала учасником піратських бійок та нападів на мирні кораблі. Тому цей дикобраз здавався їй дуже несерйозною перешкодою на шляху до чистого кохання.

Птаха розправила крила. Гаматі почекав, поки вона наблизиться, трохи відступив убік, нібито легенько схопив її за лапу і в падінні потягнув за собою. Секунда — і Гертруда зі скрученими крилами лежала на землі з дикобразом на спині, а той в'язав її шворкою незамінного медальйона.

Папуга щось зневажливо кричала, намагалася вирватись, але марно. Тоді вона заспокоїлась, вигнула шию і почала оглядати свого переможця, намагаючись ущипнути його дзюбом.

— А він досить симпатичний! — зробила висновок Гертруда, роздивившись усі шрами на тілі Гаматі. — Але що ж там з моїм Бегемотиком? — промовила вона, присоромивши себе подумки за те, що заглядається на інших чоловіків.

А Бегемотик за цей час трошки прийшов до тями, широко відкрив очі, вже притомним поглядом обдивився навколо, побачив Гертруду і як ошпарений зіскачів з рук Біленького та сховався за Петрикову спину.

— А-а-а-а! — кричав Вірус. — Кошмар! Від одного не встиг вирватись, так мало до лап другої не попав! Заберіть мене від неї! Невідомо ще, хто страшніший — водяне чудовисько чи оця пташка!

— Ну що ж, — сказав Біленький — давайте звідси тікати, доки ні пігмеї, ні Маюмба не оговтались та не вирішили нами пообідати. — Гаматі, кидай її тут і ходімо разом. Хто знає, що там ще попереду нас чекає!

Однак Гаматі не поспішав іти за хлопцями. Він знічено подивився на Сашка, потім перевів погляд на Професора, опустив очі і неголосно сказав:

— Не можу я йти з вами, зірвало мені даха!

Подобається Гаматі смілива ця птаха!

— Ой, я не можу! — зареготав Біленький. — Ти що, закохався? Знайшов у кого! Жених!

— Любов не знаходять, вона влітає в душу!

А ти закрій рота, бо вдарити буду змушений!

Дикобраз блискав на Сашка злими очицями та стискував у кулаки свої лапки. Ще одне слово — і він покаже цьому шмаркачеві, як дражнитися та ще в такому серйозному питанні!

Однак Біленький враз замовк і посмутнішав. Він згадав, як усміхалась йому Марічка Петренко, коли хлопчик на 8 Березня приніс їй квіти (трохи зів'ялі, але дуже гарні!), згадав її смішні тоненькі кіски, за які так іноді хотілося посмикати! Пригадалося також і те, як дражнили його хлопці, коли він ніс Маріччиного портфеля до її під'їзду. Ну, правду кажучи, недовго вони дражнилися! Дістали по носі, та й все якось залагодилось саме собою...

Тож Сашко мовчки підійшов до Гаматі, схопив його за лапу, міцно її стиснув і обійняв бойового побратима за ший, не звертаючи уваги на колючки, що вп'ялися в його тіло. До них приєднався Професор, який намагався своїми руками охопити обох одразу. А знизу, між ногами, вже протискувався Вірус, який і собі хотів долучитися до гурту.

Нарешті четвірка розпалася. Гаматі відвернувся, ховаючи в очах біль від розставання, та пішов до Гертруди. Спочатку звідти долітали гортанні крики папуги та бурмотання дикобраза. Потім крики стали тихішими і нарешті перейшли в ніжне воркотіння. Але хлопці з Федьком цього вже не чули. Вони квапились відійти подалі від цього жахливого місця!..

Розділ 15

— Я би так на вашому місці не поспішав! — зненацька пролунав попереду чийсь добре знайомий голос. — От і зійшлися знову наші путі-доріженьки!

Під великим кущем, обік стежини, стояв ніхто інший, як Великий Джек, від якого друзі так вдало втекли «з допомогою» Гертруди. На обличчі його сяяла нібито щира радість, губи розтягнулися в усмішці, і тільки хижий блиск в очах видавав справжні почуття пірата. Вдягнений він був (незважаючи на дводенну гонитву), як завжди, охайно, тільки капелюха бракувало на його злегка розкуйовдженій шевелюрі.

— А ми за вами тут уже довгенько лісами бігаємо! Правда? — звернувся Великий Джек до своїх помічників, котрі четверо як один стояли за його спиною, міцно стискаючи в руках великі шабляки та погрозово витріщаючись на хлопців. Пірати не могли їм пробачити те, з якою легкістю вони, двоє хлопчаків, обкрутили їх, грозу морів та океанів, навколо пальця!

Зустріч ця не віщувала друзям нічого доброго, і вони це добре розуміли.

Джек дав знак рукою, і один із піратів став наближатися до трійці, що стояла, застигнувши на місці. Він водив лезом шаблі з боку в бік, шкірився в дикій усмішці та впевнено наступав на товаришів. Ті ще тісніше збилися в купу та з жахом чекали кінця.

Несподівано пірат зробив різкий випад. Шаблюка зачепила руку Біленького, і з неї потекла червона цівка. Великі краплі крові падали на землю і розпливалися рудою плямою. Всі, наче заворожено, дивились на них. Першим оговтався (чи ж не дивно?) Вірус.

— А! — закричав він. — Так ти на мого друга руку підняв! Ну все, тобі капець!

Пірат, який уже давно звик до вигляду крові, насмішкувато зиркнув на Федька.

— Ну ж бо, ховрашок! Ходи сюди! Я зроблю з тебе котлетку! — глузливо промовив він, піднімаючи зброю над головою.

Інші пірати оточили друзів і почали стискати коло. Відбиватися було марно, тож хлопці, завжди готові до жорстокої боротьби, тепер геть занепали духом.

Звірячі обличчя піратів та усміхнена пика Великого Джека наближалися. Враз нападники вражено зупинились і позадкували. Хлопці оглянулись і побачили над собою велику чорну хмару, яка щосекунди роздувалася.

— НАСТАВ І МІЙ ЧАС! — гриміла хмара голосом Віруса. — Зараз я покажу, як моїх друзів кривдити! Та я вам усі мізки відформатую! Дорогу в кібер-простір забудете!

Розлючений вірус перетворився на справжнього комп'ютерного монстра. Але пірати досить швидко оговтались і знову пішли в атаку. Звиклі до небезпек, вони безстрашно розмахували над головою шабляками. Здавалося, от-от смертоносна зброя простромить когось із хлопчаків. Друзі заплющили очі та подумки попрощалися з життям.

Однак за секунду пролунав страшний вибух. Приголомшених хлопців підняло в повітря, кілька разів перевернуло і кинуло на землю...

* * *

...Біленький розплющив очі й потрусив головою. В ній задзвеніло, як у порожній бочці. Перед хлопчиком снували яскраві маленькі метелики, тому щось роздивитися було годі. Нарешті, потерши очі кулаками, Сашко побачив СВОЮ РІДНУ КІМНАТУ!!!! Він сидів на підлозі біля комп'ютерного столу і ніяк не міг опам'ятатися від радості!

Повернувши голову, він побачив Про— фесора, який теж починав приходити до тями. Так само, як перед цим Біленький, він, наче коняка в селі, відганяючи мушву, крутив головою і пофиркував. Аж ось погляд його зафіксував Сашка, кімнату і комп'ютер, на екрані якого великими літерами миготів напис: THE END

Петрик зірвався з підлоги і зарепетував:

— Ур-а-а-а-а! Ми вдома!!!!

— У-у-у-р-р-р-а-а-а! — і собі підхопив Сашко. — Вірус! Ми пройшли гру! У-у-у-р-р-а-а-а!

Але прибулець з Інтернету щось не поспішав радіти. Обдивившись навкруги, Біленький не побачив Федька. І тут він пригадав своє поранення, незрозумілу чорну хмару з голосом Віруса та вибух, після якого вони так вдало опинилися вдома. Клаптики образів склалися в єдину картинку, і Сашко зрозумів, що це Вірус ціною свого життя врятував їх від піратів. Вірус, який усього боявся, весь час тремтів і скиглив!

Біленький, відвернувшись від столу, завалився на стілець. Петрик, який теж усе зрозумів, сидів на підлозі та мовчки дивився на Сашка. Радість кудись щезла, поступившись місцем тузі, від якої дивно щеміло серце та на очі набігали сльози.

— А де це мої обіцяні ковбаска та супчик? Ех, приємно бачити, що за тебе переживають! Так би і дивився на ваші сумні пики, але дуже вже їсти хочеться! Ми, віруси, після вірусної атаки такий апетит маємо, що нас легше вбити, ніж прогодувати! — проторохтіло у хлопців за спинами. Вони обернулись і побачили: прямо на клавіатурі, підперши лапою голову, спокійнісінько лежав живий Вірус. Виглядав він, правда, не дуже — був якийсь пом'ятий та блідий, але, що найголовніше, вони знову були разом!

— Ах ти, мавпо комп'ютерна! То ти собі тихенько лежиш і потішаєшся тим, як ми тут сльози за тобою ллемо! — скочив та тикнув Віруса в бік кулаком. Той перекинувся на спину, гикнув і залементавав:

— Де так тепер переможців шанують? Я їх з лап піратів вирвав, а за це — штурхани та ляпasi! Невдячні ви, люди, створіння!

Розділ 1

Саме так, це дійсно перший розділ.

І це зовсім не помилка, а витівка вже відомого вам віруса, який переніс сюди початок наступної книжки.

І що не робили редактор, коректор та верстальник, усе було марним — цей розділ вперто з'являвся саме в цьому місці.

Тож і Вам доведеться змиритися з цим і довідатись про нові пригоди Сашка, Петрика та Федька.

Сашко Біленький набурмосено сидів за комп'ютером. Він навмання тицяв пальцями у клавіші та невидючими очима дивився в монітор. Це ж треба так осоромитися! Мало того, що всі тепер дражнитимуть його «Анти-анти-вірусом», так ще й Галина Петрівна з класу вигнала! А Марічка Петренко як сміялась! Сашко відчув, як палають його шоки.

— Ну не винен я, не винен! — волав з ліжка Вірус. Він уже дві години поспіль боявся виткнутись із-за подушки, куди шмигнув, щойно Біленький прийшов зі школи. Його шкіра мінилася жовтувато-оранжевими барвами, зраджуючи неабияке хвилювання її власника. Вірус лише на секунду вистромлював свою фізіономію, щоб викрикнути чергове «не винен», — і тут-таки ховався. Біля нього купою лежали гумки, олівці, розгорнуті зошити та книжки. Це Біленький так щоразу реагував на виправдання прибульця з Інтернету — жбурляючи в нього все, що потрапить під руку.

— Вона ж перша почала! Я тільки захищався!

— Мовчи ліпше! Захищався він... Чого тебе взагалі туди понесло?!

І Сашко всоте пригадав те, що відбулося сьогодні у школі...

...Це був нічим не примітний ранок. Після пережитих разом із Петриком та Федьком пригод Біленький ішов до школи з радістю. Дуже вже йому хотілося побачити друзів і, якщо навіть не розповісти про все (про таке не розповідають кожному стрічному!), то хоча б загадково промовчати, коли вони будуть розпитувати, як він провів зимові канікули. При цьому він по-змовницьки зирнеться з Професором на знак того, що ТАКОГО відпочинку не мав ніхто!

Тихенько наспівуючи, Біленький збирав у рюкзаку книжки та зошити. Вірус уже теж прокинувся і, поснідавши Сашковим сніданком, який залишила мама, перед тим як піти на роботу, вилежувався на ліжку. Він розкинув свої коротенькі лапки, випнув черевце, набрав волошкового кольору та спостерігав за зборами.

Вчора, повернувшись із віртуального світу, вони ледве встигли перевдягнутися, вмитися, викинути свій брудний та подертий одяг і добряче підобідати (чи пак повечеряти), як прийшли батьки Біленького. Вони дуже здивувались незвичайному апетиту хлопців, але нічого не сказали. Професор покрутився ще кілька хвилин і, доки не помітили, що на ньому Сашкові штани і сорочка, тихенько втік додому.

Федька довелося сховати в ящик зі шкарпетками у Сашковій шафі. Мама проводила там «ревізію» раз на два тижні, виймаючи з купи чистих шкарпеток брудні, які невідомо чому там опинялися. Ну не міг хлопчик зрозуміти, як то виходило! Ніби все на місце кладеш — а потім то однієї шкарпетки нема, то брудне з чистим плутається, а то дірки звідкілясь з'являються! А мама весь час саме його чомусь сварить! І ніяких пояснень не слухає!

Однак остання «ревізія» відбулася кілька днів тому, тож можна принаймні півтора тижня бути спокійним, що Віруса ніхто не знайде. А вдень, коли вдома нікого немає, можна і по квартирі погуляти.

— І що ж це я маю цілісінький день робити? Кинули мене всі напризволяще! Як пригоди їм влаштовувати — то я, а як мене, змученого і голодного, рятувати від смертельної нудьги — так усі повтікали! А що це, до речі, так смерділо там, де я спав?

Сашко висунув ящик зі шкарпетками, вийняв звідти брудну приблуду і швидким рухом (щоб не побачив комп'ютерний монстр) закинув її під ліжку.

— Та-а-а-к! — мовив він, обернувшись, — пригоди влаштовувати ти майстер! Ледь виплутались учора! А могло хтозна-чим закінчитися!

— Та де! Все було під контролем! — відповів Федько, самовпевнено посміхаючись. — Коли до справи беруться профі...

— ...тоді чекай великих проблем! — перебив його хлопчик. — Ну, гаразд. Відпочивай, телевізор подивись... а мені вже ніколи!

У передпокої пролунав дверний дзвінок, і Біленький кинувся відчиняти. Це Професор зайшов, щоб разом іти до школи, та приніс позичений учора одяг.

— Ти ще не зібрався?! Ми ж запізнюємось! Скоріше воруши ратицями! — з порога заволав він.

Сашко кинувся до своєї кімнати, схопив рюкзак, швидко натягнув куртку та шапку і, крикнучи: «Вірусе, я пішов, не нудьгуй!» — побіг за Петриком униз по східцях.

...Школа в їхньому районі була те що треба! Світла, з величезними вікнами та спортивною залом, в якій можна тренувати навіть «Манчестер-Юнайтед»! Та й вчителі підібрались непогані. Були, правда, серед них і не дуже, але це тільки для того, щоб, порівняно з ними, всі інші виглядали дуже навіть дуже.

Біля школи зчинилося справжнє снігове побоїще. З подвоєною після канікул енергією «першачки» бігали один за одним, намагаючись влучити сніжкою в суперника. При цьому вони іноді (тобто частенько) промахувались і попадали в учнів старших класів, які неквапом (дорослі ж бо!) підходили до школи. Дівчата у відповідь вищали, а хлопці, забувши про свій поважний вік, кидалися наздоганяти «снайпера», щоб направити йому приціл. Весело!

— Математики не буде! — вилетів із-за рогу Ванько Монтицький, який навчався в одному класі з хлопцями. Він був розхристаний, з шапкою набакир, а пика його скидалася кольором на червоне око світлофора.

— Софія Павлівна захворіла! — Монтицький так радів, нібито і не захворіла вона, а отримала спадок, плюнула на все та й поїхала жити на Багамські острови.

— А замість математики буде факультатив з інформатики! Галина Петрівна прийде! — аж вистрибував навколо однокласників Ванько.

Галину Петрівну любили всі без винятку. Вона була молоденька — тільки після інституту, ніколи не підвищувала голос і нормально сприймала витівки школярів. А часом і сама могла щось таке утнути, за що її поважали навіть авторитетні жартівники зі старших класів. Вони ж і придумали прізвисько, яке дуже їй личило — Галюся.

Інформатика як предмет починалась тільки з сьомого класу, але вчителька зуміла переконати адміністрацію, щоб додаткові заняття зробили й для молодших дітей. Туди можна було ходити за бажанням. Однак не знайшлося б, мабуть, ні одного учня, який би з власної волі пропустив хоч урок. Тому звістка про заміну дуже навіть не засмутила хлопчаків.

Друзі зайшли до школи, роздяглись у гардеробі та попрямували до свого класу. Там зібрались уже майже всі. Гуло, наче в вулику! Кожний цамагався розповісти, як він провів канікули: хтось зламав дві пари лиж, хтось розбив носа у хокеї, а дехто навіть літав з батьками до Єгипту і тепер світив літньою засмагою серед блідих, зимових облич.

Як тільки Біленький з Професором кинули свої рюкзаки біля парти, пролунав дзвоник і всі почали розсідатися по своїх місцях. У клас зайшла Галина Петрівна. Школярі радісно привітали її і приготувалися слухати. Інформатики сьогодні ніхто не чекав, а тому зошита не брав. От пощастило! Перший день після канікул — і одразу інформатика, та ще й писати нічого не потрібно. Сиди собі та на вуха накручуй!

— Ну що, шановні! Усі добре відпочили? — звернулася до них вчителька. Вона до всіх, навіть до найменших, зверталась на «Ви» і при цьому знала кожного на ім'я. Як їй вдавалося запам'ятати стільки імен — було загадкою для всіх.

— Сьогодні я розкажу вам про те, яку шкоду вашому домашньому комп'ютеру можуть заподіяти віруси; розповім, як з ними боротись і як захистити інформацію, — розпочала урок Галина Петрівна. — Віруси-це;..

— ...прекрасні створіння! Вони дуже ніжні і турботливі! — почулося від парти, за якою сиділи Біленький з Професором. Ураз двадцять дев'ять голів повернулись і п'ятдесят вісім очей уп'ялись у Біленького. Почервонівши як рак і нічого не розуміючи, Сашко глянув на друга, але той тільки кліпав здивованими очима.

Галина Петрівна осудливо подивилася на Сашку, помовчала кілька секунд та повела далі.

— Віруси — це шкідливі програми, які можуть знищити або пошкодити інформацію на ваших жорстких дисках. Для того, щоб цьому запобігти...

— ...необхідно ставитися до них лагідно, вчасно годувати та влаштовувати змістовне дозвілля!

Біленький, ховаючись від поглядів усього класу, нахилив голову до парти. Очі його зупинилися на рюкзаку, що недбало стояв біля столу. Блискавка на ньому була розстібнута, і зсередини виглядали рильце та нахабні очка прибульця з Інтернету.

Побачивши, звідки на його голову впало нещастя, хлопчик кілька разів копнув рюкзак ногою, і шкідлива програма сховалася в його нетрях. Професор беззвучно ворухив губами, не тямлячи, що

діється з товаришем. Галина Петрівна, яка зовсім не чекала такого від свого улюбленого учня, знову замовкла. У класі зависла гнітюча тиша...

— Ви вже виговорилися? Я можу продовжувати? — голос Галюсі звучав рівно, але щоки їй порожевіли, і це означало, що вона починає нервуватись.

— Вибачте, будь ласка, — промимрив хлопчак, уже геть буряковий від сорому, і ще нижче опустил голову.

«Віруси можуть»... «для того необхідно»... «ви маєте знати»... — мов крізь вату доходили до Біленького слова Галини Петрівни. У голові бухала кров, а вуха горіли вогнем. Час від часу хтось із однокласників обертався до нього і єхидно посміхався, показуючи якісь незрозумілі знаки. Навіть Петрик відсунувся від нього на край парти. У повному дітей класі йому стало зовсім самотньо!

— ...антивірусні програми, — говорила Галюся своїм красивим, рівним голосом, — розроблені для того, щоб...

— ...вбити все прогресивне! Все, що несе людям радість і цікаві пригоди! ГЕТЬ АНТИВІРУСИ! ХАЙ ЖИВУТЬ ВІРУСИ! — несподівано заверещало з-під парти, аж увесь клас здригнувся.

Ну, тут уже не витримала навіть Галина Петрівна! Вона мовчки підійшла до Біленького, взяла його за руку, допомогла повісити на спину рюкзак та підвела до виходу. Галюся відчинила перед Сашком двері та, зробивши реверанс, злегка підштовхнула хлопчика в коридор. Усі учні без винятку (навіть ти, Петре!) голосно зареготали.

— Позбулися анти-анти-віруса! Тепер усі комп'ютери школи можуть спати спокійно! — почув уже на виході Біленький слова Монтицького, кинуті йому в спину...

Після такого приниження залишатись у школі Біленький не міг! Він недбало вдягнувся і, тягнучи за собою рюкзак та раз у раз копаючи по ньому ногами, побіг додому, де міг сховатися від дошкульних слів та сміху однокласників...